

هيلي

Ketabton.com

لعل

د کتاب پيژندنه

ناول..... ناهيلي
ليکوال..... نیک محمد بارک
د کتابونو او ناولونو په لړ کي ۱۰
کال..... ۱۴۰۲/۷/۰
اړیکه..... ۰۷۰۲۱۱۰۳۷۱

د ليکوال خبرې

نحمده و نصلی علی رسوله الکریم

بسم الله الرحمن الرحيم

يو وار بيا د الله جل جلاله ډير شکر و نه ادا کوم چي ددي وس توان او توفيق يی را کړ چي د خوانانو او مينوالو لپاره د ژوند تگلاره د ناول په ژبه وښيم.

لکه څنگه چي مي مخکي ناولونو کي هم يادونه کړيده چي د مېنوالو مينه، تشويق او ستاينه او غوښتنه وه چي يو وار بيا قلم را واخلم او دوی ته ناول وليکم، نو ځکه مي کال مخکي د دوو ناولونو د لېکلو نيت وکړ چي يو د ناهيلي په نوم ناول وو او بل د شمشير په تيارو کي ناول وو چي د همدې کال په جريان کي مي دواړه د الله جل جلاله په مرسته او توفيق سرته ورسول.

په دا ناول کي مي د نورو ناولونو پخیر هم ټول هر هغه اړخونه په نظر کي نيولي دي چي د اوسنيو خوانانو په پوه کول اړين او ورته اړتيا يي ده د مثال په ډول ژوند، کاروبار، اړېکي، خپلوي.....

- په ناول کي د کندهاری لهجې څخه تر ډیره حده استفاده سوېده هيله ده چي مېنوال باندي پوه سي ځکه زه ادب ليکوال نه يم نه مي پښتو ادبيات ويلي دي چي ناولونه په معياري پښتو وليکم او نه مي هم تر ډیره حده د داسي چا سره ژوند کړيدی چي معياري پښتو دي وايي نو ځکه مي د امکان تر حده معياري پښتو لېکلي ده خو شايد ځني ځايونه گډه وډه يي د مثال په ډول د (وکر) لغات په کندهاری لهجه کي (وکی) ليکل کيږي او ويل کيږي د (وکړو)

لغات (وکو) لیکل کیری د (وی) لغات په (پی) لیکل کیری او ویل کیری همدارنگه ځنی نور لغاتونه دي چي په نورو لهجو کي د کندهاری لهجې سره فرق کوي ما دا لغاتونه تر یو حده معیاري لیکلي دي خو کومو ځایو کي چي په کندهاری لهجه لیکل سویدي شاید ورته پام سوی می نه وي یا هم د نورو لهجو څخه ناخبره یم چي هلته کومه معنا لري.

- لکه څنگه چي می مخکي ناولونو کي هم یادونه کړیده دلته بیا هم یادونه کوم چي که زما ناولونو کي کوم اشتباهات وي د اصلاح لپاره یي را سره په تماس کي سی ستاسو همکاري د اشتباهاتو په اصلاح کي زما ناولونه تر لوري پوري رسوي او د هغو ورونو او خویندو مندوی یم چي مخکینیو ناولونو کي یي په اصلاحاتو کي همکاري را سره کړیده په خاصه توگه د اغلي مسلېمي اڅکزی څخه چي د ناول لپکلو قوانین یي راته بنسولي وه.

ستاسو د بریا په هیله

نیک محمد بارک

ناھيلي

زيد خپل د سفر بسته تيارول او د سفر لپاره يې امدگي نيول چي په دي وخت کي يې پلار اطاق ته وراغلي زيد ته يې وويل: زويه ته بيا هم فکر وکړه ايا رښتيا هم غواړي ولاړ سي؟

زيد وويل: هو بابا.

پلار يې وويل: زويه ما هر وخت ستا ضد ته ماته راوړېده او ستا هر ضد مي در پوره کړيدي خو دا ضد دي ماته ډير سخت دی زما ژوند به بيله تا نيمگري وي.

زيد وويل: ما وبخښه بابا خو که زه دلته پاته سوم نو ژوند به مي ډير تنگ سي زما خير په همدې کي دی چي ددې هيواده ليري ولاړ سم.

پلار يې تر څو شپبو وروسته وويل: سمدې زويه چي څنگه ستا خوبښه وي.

زيد د سفر بسته تياره کړل او د اطاق څخه د پلار سره يو ځای ووتی.

پلار يې وويل: زويه زه او ورونه دي تر هوايي ميدانه رسوو.

زيد وويل: بابا تاسو تکليف مکوی موټروان سته هغه به مي ورسوي.

د زيد ورونو وويل: يا زیده مور در سره خو.

زيد وويل: سمدې.

وروسته ټول په موټر کي کښينستل او مخ د هوايي ميدان پر طرف روان سول، زيد خپل سر د موټر پر چوکي لگولی وو او په سوچو او فکرو کي غرق وو چي تر څو شپبو وروسته هوايي ميدان را ورسیدی ټول د موټر څخه کښته سول، کله چي هوايي ميدان ته ننوتل زيد خپل پلار ته وويل: بابا زه به د پرواز معلومات وکم.

زيد د معلوماتو څانگي ته ورغلی خپل پاسپورټ او ټکيټ يي خدمتگار ته ورښکاره کړل خدمتگار وويل: وبخښی صاحبه د يو ساعت لپاره انتظار وکړی ستاسو د سفر طياره لږ تخنيکي ستونزه لري کار پر شروع دی چي ترميم سول مور به پرغ درباندي وکړو تاسو په انتظار ځای کي په تمه سیئ.

زيد وويل: سمده.

زيد د ورونو او پلار سره ستونزه شريکه کړه ټول په انتظار ځای کي کښينستل انتظار سول تر څو شپبو وروسته زيد ولاړ سو او وپويل: بابا زه تليفون کوم بيرته راځم.

زيد د پلار او ورونو څخه څه ليري سو بيا يي تليفون د جيبه راوکښی د نمبرو لیست يي راوستی او د مسکان په نوم نمبر يي پيدا کړ تر څو شپبو پوري نمبر ته په کتو او فکر کي وو وروسته تر څو شپبو يي د اوکي پر بټن گوته کښيکښل او غوږ ته يي ونيوی، مسکان پر کټ ناسته وه تر سترگو يي مراوې مراوې اوبښکي روانې وې او په فکر کي ډوبه وه چي تليفون يي زنگ وو هلی کله چي يي تليفون راپورته کړ نو وپلیدل چي د زيد زنگ وو، تر څو شپبو يي تليفون ته کتل وروسته يي د اوکي بټن

کښيکښی او غور ته يي ونيوی او په ژر غوني بزغ يي وويل:
بلي!

زید د مسکان د بزغ په اوریدو د درده سترگي پټي کړي څه يي
نه وويل مسکان بيا بزغ پر وکړ او په ژر غوني اواز يي وويل:
بلي!

خو زید بيا هم بزغ نه کوی بيا يي تر څو شپبو وروسته وويل:
مسکان! ...زه هوایي میدان کي يم دا هیواد پریردم او د تل لپاره
خم که کولای سي د اخير وار لپاره را سره ووينه هيله کوم!
مسکان هم د درده په اوبسکي دکي سترگي پټي کړي بيا يي وويل:
ولي څي؟

زید وويل: د ولي جواب نلرم بس دا اخيري غوښتنه مي ومنه
غواړم د تلو مخکي دي يوار ووينم.
مسکان په ژر غوني بزغ وويل: سمد زه درخم.
زید وويل: مننه.

وروسته يي تليفون بند کړ لاس يي د ترمينل پر هنداره ونيوی
سره ساه يي وکښل او خپل خندرويه وختونه يي ورپياد سول کله
چي زید پيدا سو نو د ډيري شوخيه يي د خدمتگارو قابلو لاسونه
ټينگ نيولي وه هغو په خندا يو و بل ته وويل: دی به ډير شوخ
هلک جوړيري اوس يي لا دا دی د انجونو لاس ونيوی هاهاه.

زید چي کله د لسو کالو سو نو د همسايه د انجونو سره به يي
ډيره شوخي کول او هغوی به هر وخت دده مور ته په شکايت
ورتلي.

مور به يي دده پر دي کارو ډيره وبيريدل او د زيد پلار ته به يي ويل: سړيه که ددي هلک پر دا وخت د سميدو چاره ونکړو نو په لويوالي به يي اصلاح بيا ډيره راته ستونزمنه سي.

د زيد پلار وويل: پريږده يي بنځي کوچنی دی تر اوسه او په کوچنيوالي هر کوچنی شوخ وي.

زيد پر خپل پلار ډير گران وو هغه ته به يي ډير نازونه ورکول خو د زيد څخه به د خلکو شکايتونه ورځ په ورځ ډيريدل، زيد چي پلار يي لوی سرمايه دار هم وو کله کله به د پلار سره دفتر ته هم تلی پلار به يي په دفتر کي خپل ترڅنگ کښيښوی، يوه ورځ يي ملگري ورته وويل: سلطانه دا زوی دي ډير مه نازوه اخير به يي دا ستا ناز بدلاري کړي مينه ور سره کوه خو ورته ظاهره يي مه.

سلطان وويل: څه وکړم ياره چي د څنگه يي ليري کړم نفس مي پسي خيري.....،

ساعت وروسته د مسکان موټر را ورسيدی هغه د موټره راکښته سوه او د ترمينل مخته ودريدل، کله چي يي دننه ترمينل ته وکتل زيد يي وليدی چي پر چوکي ناست دی دواړه لاسونه يي پر خپل څنگو ايښي دي او سر يي لاندي زړولی دی، مسکان دننه ترمينل ته ورغله او د زيد مخته ودريدل، زيد تر څو شپبو وروسته لومړی د هغې پښو ته وکتل وروسته يي چي لوړه وکتل نو مسکان يي وليدل او په حيرانتيا د خپله ځايه ولاړ سو او تر څو شپبو پوري يي د يو و بل سترگو ته سره کتل او خپل د مينې دا وروستی شپبې يي په مايوسۍ سره شمارلې چي په دي وخت کي د زيد سر ورگرځيدی او سترگې يي پټې پټې کيدل شروع

ڪرل، مسڪان لا د زيد په څپهره کي سترگي بنځي ڪري وي خو
 ڪله چي د زيد سرگرځيدل او سترگي پٽيدل ڏير سول نو مسڪان
 حيرانه سول چي زيد دا څه کوي تر څو شپبو وروسته يي د زيد
 پر اوږه لاس ونيوي او په حيرانتيا يي وويل: زیده ته بنه يي؟

زيد په مراوي رخ وويل: هو بنبنبن....،

په دي سره يو دم زيد د شا پر طرف ولاړی، مسڪان ددي حالت
 په ليدو لويه چغه وکړه: زيببيده!

ڪله چي د زيد ورونو او پلار د مسڪان ناره واوريدل نو د زيد
 پر طرف يي وکتل گوري چي زيد د شا پر طرف غوڅاريږي او
 مسڪان هغه تر لاس نيولي دی، تر څو شپبو وروسته زيد پر
 مخکه ولویدی خو مسڪان لا د هغه لاس نيولي وو، ڪله چي يي
 پلار او ورونه ور ورسيدل نو زيد بي هوښه سوی وو، تر څو
 شپبو وروسته امبولانس راغلی او زيد يي روغتون ته روان ڪړ،
 په لاره کي زيد د مسڪان لاس ٽينگ نيولي وو او تر روغټونه
 پوري د مسڪان تر سترگو اوبنکي رواني وي او زيد ته په کتو
 کي يي خپل سترگي بنځي ڪري وي.....،

ڪله چي زيد دولس ڪلن سو نو مور يي د زړه د حملې لکبله مړه
 سول زيد د نورو ورونو په پرتله د مور په مرگ زيات نه وو
 خوابدي خو د پلار يي نوره هم مينه ور سره زياته سول ځکه
 زيد تر نورو ورونو ڪشر وو، وختونه تيريدل زيد به د خپلو
 ملگرو سره زيات وخت په ميلو او پارکونو کي تيروي تر دي
 حده چي ٽول فکر به يي په انجونو او عبث ڪارو کي وو، ڪله
 چي به د مکتب څخه راغلی درسونه به يي نه ويل کورني کار به
 يي د خپلو ڪاريگرو په زامنو رسوي.

کلونه تیر سول زید اتلس کلن سو خو عادتونه به یی نور هم بد کیدل کله به د یوی انجلی سره ملگری کله به د بلی سره تر داسی حده چي یوه یوه به یی په اوونی کی بدلول، د زیاتره انجونو یو لوی دوبنمن جوړ سوی وو د پلار زیاتره پیسی به یی انجونو ته پر خراباتو او فرمایشو مصرفولی، د شپی تر ناوخته به ویس وو خو کله چي به سهار پوهنتون ته ولاری نو هلته به بیده وو، یوه ورخ چي کله زید په پوهنتون کی بیده وو د احصائی د یو شوخ او دردمن استاذ ساعت وو کله چي استاذ درس وایه نو یو دم یی زید ته پام سو چي بیده دی نو د هغه پر طرف ور روان سو کله چي زید ته ورسیدی نو شاگردانو ته یی د چکچکو کولو اشاره وکره هغو ټولو د استاذ په گډون زید ته په کتو چکچکی شروع کری، زید فکر وکر چي یو موضوع ده نو د خوب خخه د راپورته کیدو سره سم زید هم چکچکی شروع کری خو کله چي یی بغلته وکتل نو استاذ یی ولیدی او پوه سو چي ټولو پر ما د مسخرو کولو لپاره چکچکی کولی.

استاذ ورته وویل: ما خه وویل زما گرانه په درس کی؟

زید چي کله تختی ته وکتل د ریاضی سوال یی ولیدی خو په موضوع یی سر نسو خلاص، استاذ بیا د مسخرو په ډول ورته وویل: مهربانی زید گرانه تشریح یی کره!

زید وویل: استاذه په خوله یی نسو تشریح کولای ریاضی کله په خوله تشریح کیری.

په دی سره ټول محصلین په خندا سول خو استاذ د چپ کیدو ورته وویل نو ټول چپ سول.

بیا استاذ وویل: ها واخله دا مارکر ورسه هغه لاندي سوال يي ته حل کره!

زید مارکر واخیستی او د تختی مخته ودریدی کله چي يي سوال ته وکتل نو عصاب يي ورته گډ وډ سول د سوال ټول اعداد يي په دماغ کي په خرخیدو سول تر څو شپبو وروسته یو دم راچپه سو او بي هوبنه سو، کله چي په هوبن راغلی نو چي سترگی يي خلاصي کړي نو د احصائيي استاذ يي مخته بیا ولاړ ولیدی په دي سره بیا بي هوبنه سو.

کله چي پوهنتون رخصت سو نو زید د ملگرو سره روان وو ملگرو کي يي یوه وویل: زیده چي شوق يي نلري نو ولي راخي هره ورځ دي د احصائيي د استاذ دا بي عزتی خوښيري؟

زید وویل: بابا مي نه پریردي یاره چي رانسم بابا د میلو پیسي نه راکوي خو ددي استاذ سره به يي زه گورم دی بیخي ما نه پسي پریردي زه به يي هم خوښ سم.

ملگري يي وویل: څه په کوي نو لور خو شکر دی هغه نلري چي خطا يي باسي.

زید وویل: ښه لور نلري؟

ملگري يي وویل: یا لور نلري.

زید په فکر کي سو بیا يي وویل: نو دا به څنگه چم په وکړو یاره... اوووی ښه وایي عبدالله هغه ستا تلفون اواز اړوي او هغه د ښځو اواز ته چي يي واړوي؟

عبدل وویل: هو یاره خو هغه بیا څه په کوي؟

زید وویل: ته يي راکه هله!

کله چي عبدل زید ته تلفون ورکړ نو زید وویل: د استاد نمبر خو وو؟

ملگري يي د استاد نمبر ورته ووايه کله چي عبدل زنگ ور ووهلی نو استاد تر څو شپږو وروسته باندي اوکي کړ، استاد وویل: السلام عليكم!

زید څو شیبې رغ نه پر کوی، استاد بیا وویل: هلو څوک یاست؟ زید چي تلفون يي بنځینه اواز ته اړولی وو وویل: زه یم نه دي وپیژندلم؟

استاد فکر وکړ چي بنځه ده نو يي ورته وویل: یا نمبر دي نه دی را سره ثبت نه مي وپیژندلي.

زید وویل: زه ستا نازولي ملگري یم زما گرانه.

استاد چي په پوهنتون کي روان وو نو په دي سره يي تلفون یواري د غوره ایسته کړ شاوخوا يي وکتل چي څوک خو به مي نه ويني تر شاوخوا کتو وروسته يي بیا تلفون غوړ ته ونيوی او په نرمه لهجه يي وویل: زما کمه ملگري يي وبخښه شاید ډیر وخت تیر سوی وي نو ځکه دي اواز نه پیژنم که ته نوم راوبښي بڼه به يي.

زید وویل: اله زما گرانه ته څنگه بي وفا يي داسي ژر دي بیا هیره کړم؟

په دي سره د زید ملگري ټول په خدا سول زید هغو ته د چپیدو اشاره وکړه چي چپ سئ هغوی چپ سول.

بیا استاد په نرمه لهجه او موسکا وویل: یا بي وفا نه یم اغه داسي دی چي په تلفون کي زه د چا اواز سم نه سم پیژندلای.

زید وویل: ښه نو ستا مطلب چي د نیردي در سره ووينم؟
د استاذ موسکا نوره هم ډیره سوه بیا يي وویل: هاهاهه که ته
کولای سي سره وبه وینو.

د زید ملگري ټول په خدا دي خولې يي د خداوو نه سره
ټوليري.

زید وویل: سمده سبا تر پوهنتون رخصتیدو وروسته به په پارک
کي سره ووينو.

استاذ وویل: سمده چي ستا هر خای خوښ يي هلته به ووينو.

زید وویل: سمده او هو سبا چي راخي تور پتلون او سور جانکت
ور سره واغونده راسه.

استاذ وویل: سمده ستا لپاره به يي واغوندم.

کله چي زید تليفون بند کړ نو ټولو ډير وخنډل، سبا ته چي کله
زید پوهنتون ته راغلی نو ټولو همصنفیانو ته يي وویل: گورئ
نن زه شرط در سره ترم چي د احصائيي استاذ به نن تور پتلون
او سور جانکت اغوستی وي.

ټول محصلين د احصائيي استاذ ته په تمه وه کله چي هغه راغلی
نو ټول محصلين په خدا سول، استاذ حيران سو بیا يي په غوسه
ټولو ته وویل چي چپ سئ، هغوی هم ټول چپ سول خو زید لا
خنډل کله چي استاذ درس شروع کړ نو زید د استاذ د تليفون
کړي خبري چي ثبت کړي يي وي په لور او از د صنف په
لوډسپيکر کي چالانده کړي په دي سره ټول محصلين په خدا
سول او د استاذ مخ د درده تک سور سو او ډير وشرمیدی او پوه
سو چي دا د دوی پلان وو وروسته په کښته سر د صنف څخه

ووتئ او په سبا کي يي د پوهنځي ادارې ته استعفاء را استولي وه، په دي سره زید او ملگري يي ډير خوشحاله سول خو ځينو بيا د زید پر دي کار د هغه څخه ډير نفرط وکړ او بد و رد به يي پسي ويل.....،

امبولانس روغتون ته را ورسیدی نرسانو زید د امبولانس څخه راکښته کړ او د عمليات خونې پر طرف يي وځغلوئ، زید لا هم د موسکان لاس په لاس کي نيولی وو او موسکان تر عمليات خونې پوري ور سره وه تر هغه وروسته يي لاس د زید د لاسه ووتئ او د عمليات خونې مخته بي هوسه ودریدل. د زید پلار او وروڼه د ډاکټرانو سره مصروفه سول د زید پلار ډاکټرانو ته وويل: په زوی مي څه سویدی؟

ډاکټر وويل: سلطان صاحب مور اوس څه نسو ویلای خو د حالته يي داسي معلومیري چي زهر يي خوړلي دي.

ټول ډير حيران سول بيا د زید پلار وويل: څه؟

ډاکټر وويل: هو داسي معلومیري چي زهر يي خوړلي دي.

په دي سره د زید پلار بي حواسه سو او شاته يي جيتکه وخورل.

څو شپي وروسته روغتون ته عايشه راغلل کله چي د موسکان سره مخ سوه نو موسکان تر څو شپو پوري عايشي ته کتل بيا يي سر د هغې پر اوږه کښينوی او په ژړا سول.

عايشي تر څو شپو وروسته وويل: موسکان ژاړه مه دا هر څه خو ستا د لاسه پيښ سول تا هغه دي حالت ته راوستئ.

د موسکان ژړا نوره هم زیاته سول.....،

بیا نرسه راووتل او مسکان ته یې یو خط و نیوی او ورته وې ویل: اغلی دا خط د زید په جیب کې وو شاید مهم څه یې پکښې لیکلې وي دا واخلي.

مسکان هغه خط واخیستی او خلاص یې کړ زید و مسکان ته لیکلې وه: مسکان زه پوهیږم کم څه چې ما د خان سره اوس وکړل شاید غلط وي خو تر دې ژوند چې زه پکښې تا د بل چا سره وینم زما په فکر زما لپاره همدا کار کول ډیر بهتره وه د هري ورځې تر مرگ ښه دی چې یوه ورځ مړ سم او ددې لپاره ته خپل خان هیڅکله مه ملامتوه او نه هم زه ستا څخه گيله کوم ولي چې زما و ستا یو ځای کیدل په دې دنیا کې ناممکینه وه زه به د رب څخه بس دا یوه غوښتنه کوم چې په هغه دنیا کې ماته تا راکړي او مور په هغه دنیا کې سره یو ځای کړي ماته بڅښه وکه مسکان.

مسکان د زید خط په لاس کې ټینګ و نیوی او د زړه په درد سره یې پر خپل زړه د زید خط کښیښوی او پر چوکۍ کښیښتل....، یو ورځ د زید پلار په کمپنۍ کې د خپلو کارمندانو سره غونډه درلوده سلطان عايشې ته وویل: عايشې موسکان زموږ نوي کارمنده ده د هغې سره به په هر کار کې همکاري کوي، عايشې وویل: سمه صاحبه ولي نه.

د غونډې په جریان کې یو دم د دفتر دروازه خلاصه سول او زید راننوتی د پلار سره تر روغې وروسته یې په غوږ کې څه خبره ورته وکړه، د دفتر ټول کارمندان چپ وه او د زید بې ادبۍ ته حیران وه، عايشه چې د موسکان تر څنګ ناسته وه زید ته یې ډیر په قهر او غوسه سره کتل، تر څو شپږو وروسته زید ووتی

او ولاړی، کله چې غونډه خلاصه سول عايشه او موسکان خپل کار ځای ته راغلي موسکان وويل: عايشې دا بي ادبه څوک وو چې د غونډې په منځ کې بيله اجازې دفتر ته راننوتی؟

عايشې د درد ساه واخيستل بيا يې وويل: دا د صاحب کشر زوی دی په اخلاقو کې صفر او په بد اخلاقي کې سل نمرې هر وخت لري د انسانيت د چوکاټه ګر سره وتلی دی.

موسکان وويل: بڼه بڼه پر پلار لکه چې ډير ګران دی؟

عايشې وويل: هو خو هغه داغسي بد اموخته کړيدی.

موسکان وويل: د صاحب داغه يو زوی دی؟

عايشې وويل: يا نور زامن هم لري دی يې تر ټولو کشر دی.

موسکان وويل: هغه نور يې هم داغسي خراب دي؟

عايشې وويل: يا يوازي يې دی داسې بدلاری دی هغه نور يې ډير بڼه وروڼه دي.

بيا عايشې وويل: موسکان ته پوهيري دده څخه هيڅوک نه دي خلاص څو ورځې مخکې د پوهنتون يوه استاذ دده د لاسه استعفاء ورکړه پوهنتون يې پرېښودی.

په دي سره موسکان وخنډل بيا يې وويل: ډير جالبه دی.

کله چې زید خپلو ملګرو ته ور ورسيدی نو هغو ته يې وويل: درځئ ملګرو بيا مي د ميلې پيسې در پيدا کړي.

د زید ملګري وويل: اي زیده خبر يې نن هغه ستا د ملګري شاهيني واده دی؟

زید وویل: دا څه وایې هغه خو ماته د مینې د اظهار و په کولو
ستړې کیدل نه اوس یې بیا بل ځای واده روان دی؟

ملګري یې وویل: هو یاره داسې خبره ده تر تا یې یو څه د غټ
سرمایه داره زوی پیدا کړیدی نو ځکه د هغه سره واده کوي.

زید وویل: داغه دی چې ما بنام ما زنگونه ور وهل نه یې راباندې
پورته کول بڼه دا خبره ده نو زه به یې هم خوښ سم درځئ چې
واده ته یې ورسو.

ټول موټر ته وختل او مخ د واده پر طرف روان سول، کله چې د
واده سالون ته ور ورسیدل زید او ملګري یې دننه ورتلل خو د
سالون دروازه وان راوگرځول او ورته وپویل: دعوت نامې مو
رابنکاره کړئ!

زید وویل: هغه واده چې یې دی د هغه زوم وروڼه یو مور خپل
خلک یو نور پردې مه راپریرده.

دروازه وان وویل: سمدې صاحبې ډیر وبخښئ.

زید او ملګري یې دننه سالون ته ننوتل، زید د واده د یو
ګډونکي څخه پوښتنه وکړه: وبخښه زوم کم یو دی؟

ګډونکي یو ځوان ته اشاره وکړه چې هغه یو دی، زید او ملګري
یې زوم ته نږدې د هغه شاته کښینستل او په بانډار یې شروع
وکړه، زید او ملګرو یې د شاهینې خبرې شروع کړې چې څو
شېبې وروسته د زوم د دوی خبرو ته پام سو او غوږ یې ورته
ونیوئ.

زید په لور او از چي غوښتل يي زوم يي واورې وويل: ياره پرېرډه يي شاهيني هيڅ وفا نه درلوده هغه زموږ و ستاسو حشمت يي هم پرېښوئ د پيسو د پاره او زید يي هم پرېښوئ.

د زید ملگرو زوم ته وکتل او پوه سول چي غوږ يي نيولی دی قصداً يي زید ته وويل: ياره چپ سه داسي نه زوم يي واورې.

زید وويل: يا ياره خدمتگار ويل چي زوم تر اوسه نه دی راغلی.

زید او ملگرو يي د شاهيني په اړه نوري بدي خبري هم وکړې چي ټولي يي زوم واوريدي، کله چي خبرې خلاصي سوي نو زوم ولاړ سو او خپل پلار ته يي وويل: بابا زه تر دا واده تير يم زه همدا اوس بيرته دا خپلوي ماتوم.

زید او ملگرو يي زوم ته کتل چي هغه د خپل واده شيان وغورځول او خپلوي يي ماته کړه، په دي سره زید او ملگري يي په خدا د صالونه راووتل او ټولو د خوښيو لاسونه سره وجنگول، د زید ملگري وويل: ياره زیده دپته بيا دي څه پام سو؟

زید وويل: که يي د بل څه لپاره پري ايښی وای بيا مي څه نه ويل ورته خو دا چي د پيسو لپاره يي پرېښولم دا مي ونسوای ځغملای د نن زياتره انجونې داسي دي چي د خپل بنايست په خاطر په ځوانانو لوبې کوي د هغو په احساساتو لوبې کوي يوازي يي پر ځان د مېني په اور بنه گرم کړي خو بيا يو دم واورې او د هغه په مينه پسځند ووهي.

د زید ملگرو وويل: پرېرډه يي ياره دماغ مه په خرابوه.

عائشه او مسکان په دفتر کي په کمپيوټر کي مصروفه وي حسابونه يي رسول، مسکان د ډيري سټريا په سبب لاس پر ميز

کنبینوئ او پر هغه بي خپل سر ولگوي چي په دي وخت کي د عايشي ورته پام سوه او ورته ويويل: مسکان څه خبره ده؟

مسکان وويل: هيڅ خبره نده بس يو څه مي سر په له وگرځيدی.

عايشي وويل: خير ته ورسه يو څو شپي استراحت وکړه ستا کار به زه وکم زه ور سره اموخته يم ستا نوې وظيفه ده خامخا اول سر کي ستريا لري.

مسکان وويل: يا زه بي کوم ته دي خپل کار وکړه.

خو عايشي ټينگار کوي چي نه حتماً به استراحت کوي، مسکان هم د چوکيه ولاړه سوه عايشي ورته د استراحت اطاق ته اشاره وکړه چي هلته ورسه، مسکان د استراحت اطاق ته ورغلل او هلته يي د دباندې هنداري ته پر پر تي سوپا څنگ واچوي او سترگي يي پټي کړي تر څو شپو وروسته چي يي سترگي خلاصي کړي نو تر دفتر دباندې يي پر زيد سترگي ولگيدي چي دفتر ته را روان وو، کله چي زيد دفتر ته ننوتی نو د دفتر چوکيدار چي پوخ سينه سړی وو زيد ته سلامي وکړه زيد هغه ته ورننږدي سو او د هغه لاس يي د سر څخه راکښته کړ، مسکان زيد ته کتل د هغه خبري يي نه اوريدي خو مطلب يي واخيستی چي زيد چوکيدار ته ويل چي بل وار ماته سلامي مکوه ته تر ما مشر يي، وروسته زيد په جيب لاس ننايستی او چوکيدار ته يي پيسي ورکړي وروسته ځني روان سو، مسکان د زيد دا عمل حيرانه کړه چي دومره زيات بد اخلاقه هلک او دومره زيات مهربانه زړه؟، کله چي زيد دفتر ته راننوتی نو په دي وخت کي مسکان هم د استراحت د اطاق څخه ور ووته، زيد د مسکان ومخته تير سو خو هغي ته يي هيڅ نه دي کتلې، مسکان په

کاغذانو خان مصروفه کر خو سترگی بی په زید کی وی، زید
چی کله عایشی ته ور ورسیدی نو د هغی پر سر بی لاس ور
کښیښوی او ورته ویویل: څنگه عایشی؟ نن خورا تیزه نه بی
اخته؟

عایشی د درواغو په موسکا ورته ویویل: هو صاحبه کارونه
زیات دی نن بی باید سرته ورسوم.

وروسته زید ځنی روان سو او په روانیدو کی بی ورته ویویل:
ونیسه ونیسه اخته اوسه بیکاری دی خرابوی.

عایشی خوله پیته کره او کرار بی د خان سره ویویل: هو لکه ته
چی بی خراب کری بی.

مسکان د زید او عایشی پر خبرو د خان سره خندل او بیا د
عایشی وخواهه ورغله او په موسکا بی ورته ویویل: څه بی درته
ویل؟

عایشی ویویل: خپله ټوله ورځ بیکاره گرځی دی ماته وایی چی
اخته اوسه بیکاری دی خرابوی.

مسکان په خندا سوه بیا بی ویویل: خو بنه بی درته ویلی دی.

عایشی ویویل: بنه ته هم دده پر خوا سوې راته؟

مسکان ویویل: یا یا خدای دی نکوی زه خو ستا پر خوا یم.

کله چی مسکان پر خپله چوکی کښیښتل تر څو شپبو پوری بی
فکر کاوه بیا بی ویویل: عایشی د صاحب زوی په ظاهره ډیر
خراب دی خو زړه بی ډیر نرم دی.

عایشی ویویل: هغه څنگه؟

مسڪان وويل: د استراحت په اطاق کي مي دباندې کتل چي دي مي وليدي د هغه سپين ږيري چوکيدار سره يي ډير ښه وضعت کوي.

عائشي وويل: د يو دوو سره به ښه وضعت کوي خو د ډيرو يي بيا زړونه ور مات کړيدي.

د عائشي او مسڪان د خبرو په جريان کي يو دم په لور او از د چپلاخي (خپيري) ږغ سو، کله چي دوي د زيد د پلار د دفتر و خواته وکتل او نږدي ورغلل نو د زيد پلار زيد ته پر مخ چپلاخه ورکړي وه بيا يي په غوسه په دفتر کي ناستي شاهيني ته چي پلار يي هم تر څنگ ناست وو اشاره وکړه او زيد ته يي وويل: بخښنه ځني و غواړه!

زيد خو شيبې چپ وو بيا يي پلار په درد او غوسه ورته وويل: وایم بخښنه ځني و غواړه!

زيد سر کښته اچولئ وو بيا يي شاهيني ته وويل: بخښنه غواړم. بيا د زيد پلار وويل: ما دا فکر لانه وو کړي چي ته به داسي يو خراب کار کوي.

عائشي د سر په اشاره مسڪان ته وويل چي دا دي ودي ليدئ. تر څو شيبو وروسته زيد د پلار د دفتره راووتی د هغه په ليدو ټول کاريگر بيرته په خپلو کارو اخته سول، عائشي مسڪان ته وويل: مانه وه درته ويلي چي دا صرف د يو څو کسانو سره ښه دي د ډيرو يي بيا داسي زړونه ور مات کړيدي لکه هغه په دفتر کي ناسته بي وزله انجلئ.

د زید پلار د شاهیني پلار ته وویل: زما د زوی سره سره زه هم بڅنه درڅخه غواړم زه به ستاسو څښانو ته زنگ ورو وهم ورته وبه وایم چي دا دوستي بیرته پر مخ بوځي زه یي پوه کوم.

د شاهیني پلار د زید د پلار څخه مننه وکړه او بیا ولاړل، شاهین چي کله د دفتره وتل نو تر سترگو یي اوبنکي رواني وې مسکان او عایشي دواړو د هغي سترگو ته کتل او د شاهیني ژړا ډیري پریشانه کړې، ماښام سو ساحل د کور پر بام ناست وو او تر سترگو یي اوبنکي بهيدي، تر څو شپبو وروسته یي پلار هم بام ته ورپورته سو او د زید تر څنگ کښینستی زید ته چي یي وکتل نو وپلیدل چي هغه ژاړې، پلار یي غوښتل چي د هغه مخ په خپل لاس خپل خواته راوگرځوي خو زید د پلار لاس د خپل مخ څخه لیري کړ مخ یي بل طرف ته ځني واړوئ، بیا یي پلار پر اوږه لاس ورکښینوئ او ورته ویویل: خوابدی یي راڅخه؟

زید څه نه وویل بیا یي د پلار لاس د اوږې څخه لیري کړ او همداسې یي تر سترگو اوبنکي رواني وې، پلار یي لاس ځني ایسته کړ بیا یي ورته وویل: په ژوند کي څو شیان دي چي کله ولاړ سي بیا هیڅکله نه راگرځي په هغو کي یو عزت دی او عزت چي کله ولاړ سي بیا که څه هم انسانان یي په خپلو هلو ځلو بیرته لاسته راوړي خو بیا هم د اول پڅیر نه وي تا چي کله د هغي بیچاره او مظلومي انجلی بي عزتي کول او د هغي ژوند دي ور تباہ کوئ یو وار دي هم دا فکر ونکړ چي پر هغي به څه تیریري؟ د هغي پر کورنی به څه تیریري؟ د هغي پلار ویل چي لور یي ځان وژنه کول خدای وکړه چي دوی پر وخت ورغلل که نه ستا د لاسه به یو انجلی خپل ژوند د لاسه ورکړی وای.

بیا د زید پلار وویل: زویه خوانی د بنامار پخیر ده کله چي بنامار په احساساتو کي سي د نورو سره سره زیاتره وخت داسي هم پینه سي چي په دي احساساتو کي خپل خان هم وسوځوي هيڅکله د ملگرو په منځ کي د هغو د خندولو يا هغو ته د خان قوي ثابتولو لپاره د بل چا په احساساتو لوبي مکوه که وروسته بڅښنه هم ځني وغواړي خو بیا هم د هغه په زړه کي درد او غم رینه پریردي ځکه بدي خبري او بد کردار داسي دی لکه په یو دیوال کي چي میخونه تکوهي که څه هم بیرته یي راوباسي خو په دیوال کي یي اثرات او نښې پاته کیري نو تر خبري او یو کار کولو مخکي څو واري فکر پر کوه بني او بدي پایلې یي څیره او بیا هغه خبره او کار کوه.

بیا د زید پلار تر څو شیبو وروسته وویل: اوس درځه زه وړی یم ډوډی به وخورو.

زید وویل: زه یي نخورم زما خواته نکیري.

پلار یي وویل: سمدې زه به هم نن وړی بیده سم.

تر څو شیبو وروسته زید پر پلار لاسونه ونيول او په غیر کي یي ونيوئ، پلار یي هم په غیر کي ونيوئ او پر سر یي مچ (بنگل) کړ بیا یي وویل: ما وبڅښنه زویه په غوسه کي مي چپلاخه درکړه.

وروسته زید او پلار ډوډی خوړلو ته ولاړل او ټولو یو ځایي ډوډی وخورل،

کله چي غرمه سول زید او ملگري یي په پارک کي پښې غوځولي وې پراته وه زید وویل: یاره پر بل شي مي دومره خوا

نسوه بده د هغه ڪاريگرو مخته وشرميدم چي بابا په چيلاخه
ووهم.

يوه ملگري يي وويل: نو خو دفتر ته به په دي وخت کي نه
ورتلای ياره.

زيد وويل: نو زه څه خبر وم چي دا د بدبخته لور به هلته وي او
بابا ته به يي زما شكايت کړي وي.

عائشه او مسکان هم په پارک کي گرځيدلي چي بيا زيد او ملگرو
ته يي نږدي کښيښتلي چي د يو او بل په منځ کي د گلانو په
سبب يي نسواي سره ليدلای، د زيد د خبرو په جريان کي پارک
ته يوه محصله او يو محصل د درس ويلو لپاره راغلل او زيد ته
نږدي ودريدل، د زيد د خبرو په جريان کي ورته پام سو چي
ورته وپکتل نو په غوسه يي ورته وويل: څه شي دی؟

محصل وويل: وبخښئ يو څه سم کښيښئ پارک مو ټول نيولی دی
مور دلته درس وايو.

زيد چي يي دا خبره واوریده نو نيم راپورته سو او شاوخوا يي
وکتل بيا يي ورته وويل: دا دومره ساحه پاته ده ته دلته مور ته
وږيدي؟

مسکان او عائشي بانډار سره کوي چي يو دم يي د زيد اواز
واوریدی او غور يي ورته ونيوی.

محصل وويل: هلته هم ستاسو رکم بيکاره خلک ناست دي.

زيد په غوسه محصلي ته وويل: دا ورور دي بوځه که نه خوله
يي ورماتوم.

محصلي وويل: دا مي ورور ندي.

زید وویل: که دي ورور دی که دي انډيوال دی که دي هر څه دی خو اوس يي ددي ځايه بوځه که ور ولاړ سوم خير به يي نه وي.

محصل وویل: گوره په ادب خبري کوه.

زید ور ولاړ سو او هغه محصل يي په چپلاخه ووډلی او ورته وپویل: ملخه خو په ادب مي درته وویل خو تا په هغه غاړه نه ويستل اوس به ادب در وبنيم.

زید هغه محصل تر لغتو او سوکانو لاندي کړ او د خپلي ساحي څخه يي ويستئ او پسي ناره يي کړه: بي عقلا نو د ميني او عاشقی د پاره راځئ بيانو درسونه بهانه کوئ چي درسونه وايو په پوهنتون کي خو هم پارک سته هلته ولي درس نه وايست؟

مسکان او عايشي د محصلينو سره د زید چلند وليدی خو څه يي ونه ويل او مخان يي د زید څخه پت کړل.

زید بيرته خپلو ملگرو ته راوگرځيدئ او ملگرو ته يي وویل: ياره ناحقه يي طبيعت را خراب کړ.

ملگرو يي وویل: پريزده يي ياره.

زید وویل: ما څه ويل ياره خبره يي راڅخه هيره کړه بنه اوس راپياد سوه نو ما ويل چي زه نه وم خبر چي شاهينه او پلار يي د بابا په دفتر کي دي او زما شکايت يي بابا ته کړيدی.

د زید د خبرو په جريان کي يو بل نفر ږغ وکړ: وبخبنئ؟

زید چي سر پر راپورته کړ هغه ته يي په غوسه وویل: څه شي دی؟

هغه وويل: زما بنځه به مو نه يي ليدلې دلته راڅخه ورکه سوه؟
 زيد وويل: هو ومو ليدل اوس د يو ځوان سره دباندې په خدا
 خدا ووتل او بنځي دي ويل چي زما د خپل خاوند څخه بنه نه
 راځي هغه نور پريږدم دده دي دا بد شکل ورک سي.
 مسکان او عايشه د زيد په دي خبرو ډيري خنديدلې او هغه ته يي
 غوږ نيولئ وو.

هغه سړي په حيرانتيا وويل: دا څه وايي؟

زيد وويل: رښتيا وایم ستا په سر دي مي قسم ييي.

د زيد ملگري هم ټول په خدا وه بيا هغه سړي په ژړا وويل:
 داسي نسي کيدای.

زيد وويل: خو دا واري داغسي وسوه.

د مسکان او عايشي خوله د ډيري خدا نه سره توليدل د زيد
 ملگرو هم داغسي خندل.

هغه سړي ډير غمجن سو او په ژړا د پارکه ووتئ زيد وويل: د
 بي عقل زوو بنځه ستا ده او پوښتنه يي زموږ څخه کوي؟ ما هم
 داسي چم ور سره وکر ولاکه بيا بله ورځ بنځه پارک ته ځني
 راسي يا به يي هم نن اخيري ورځ يي سره.

مسکان او عايشه په خدا د چوکيه ولاړې سوې او د پارکه
 ووتلې،

مسکان به د دفتر د کلکين څخه دباندې زيد ليدئ چي هره ورځ
 به نوي نوي انجلۍ ور سره وه، مسکان په دي پوه سوه چي زيد
 هره انجلۍ صرف خپل د هوس لپاره استعمالوي د هغې په زړه

کي زید څه نفرط ونيوی او چي کله به يي وليدی نو په غوسه به يي مخ ځني وړوی.

یوه ورځ د زید پلار مسکان خپل دفتر ته وغوښتل او ورته وویل: مسکان لوري د هغې نوي پروژې طرحه چي مي درکړې وه هغه دي جوړه کړه؟

مسکان وویل: هو صاحبه دا دی راوري مي ده.

د زید پلار وویل: لوري که تکلیف نه يي درته دا به زما مشر زوی خالد ته ور بنکاره کړې او هغه نن کور ته د پروژې قرار داديان راغوښتي دي د میلستيا لپاره تاسو دا طرحه زمور کور ته ور وړئ او خالد ته يي تشریح کړه چي بيا يي هغه قرار داديانو ته وښيي.

مسکان وویل: سمده صاحبه زه به ورسم کمه خبره نده.

د زید پلار وویل: مننه لورکی.

مسکان د دفتر څخه ووتل او موټروان ته يي وویل: د صاحب کور ته مي ورسوه.

موټروان وویل: سمده اغلي.

موټروان مسکان د زید کورته ورسول، کله چي مسکان کورته دننه ورغله نو د خدمتگار څخه يي وپوښتل: وبخښئ! د صاحب زوی خالد چيري دی؟

خدمتگار وویل: لوړه ور پورته سه دوهم منزل کي اول اطاق میلستون دی خالد صاحب هلته دی میلمانه او خالد صاحب تاسو ته په انتظار دي.

مسڪان وويل: مننه.

ڪله چي مسڪان ڪور ته دننه سول نو گوري چي په سالون ڪي دوهم منزل ته د دوو خواوو زيني ختلي دي مسڪان د خان سره وويل: نه پوهيرم خدمتگار د کومو زينو د خوا اول اطاق ياد ڪري وو دلته خو زيني دوه طرفه دي چي اوس راسته طرف زيني اول اطاق دي او ڪه د چيه طرف اول اطاق دي نه پوهيرم.

مسڪان د چيه طرف پر زينو دوهم منزل ته پورته سوه او د اول اطاق دروازه يي لڙ ڇه خلاصه ڪره او سر يي ور دننه ڪر هلته يي وليدل چي ڇوڪ نسته، مسڪان فڪر وڪر چي شايد په همدي اطاق ڪي نور اطاقونه وي نو ڇڪه دننه ور غله، ڪله چي مخته ولاڙه نو تر غور يي په تشناب ڪي د چا د لمبيدو ڀڄ واوريدئ نو ڇڪه بيرته راوگرڇيدل او غوڻستل يي چي ووڇي چي په دي وخت ڪي يي پر ميز پروت تليفون ته پام سو چي زنگ ورته را روان وو، د مسڪان سترگي يو دم پر تليفون ولگيدي چي شخصي شميره ورته ليڪلي وه چي تر ڇو شپبو وروسته بند سو، ڪله چي تليفون بند سو نو د مسڪالو خبرتيا يي مخته راوڀرل، مسڪان چي ورته وڪتل نو تر ۱۰۰ زيات زنگونه او ميسجان ورته راغلي وه، مسڪان فڪر وڪر چي داسي نه عاجل او ضروري تليفون وي چي دومره زنگونه او ميسجان يي راغلي دي نو فڪر يي وڪر چي خاوند يي په خبر ڪي، ڪله چي يي تليفون لمس ڪر نو هغه ولگيدي او قلف يي خلاص سو ڪله چي مسڪان ميسجان ڪنسيڪارل نو د هغه نفر ميسجان يي راخلاص ڪرل چي زيد ته يي ليڪلي وه: زیده هيله کوم ما يوازي مه پريزه.

زیده زه ستا سره مينه کوم،

زیده زه تاته وایم زما تلفون ته جواب راکه،

ما و تا خو یو د بل سره مینه کول،

اوس ولي پښیمانه سوی،

زیده تلفون ته جواب راکه هیله کوم،

زیده زه بیله تا ژوند نسیم کولای،

که ته راڅخه ولاړې زه به مړه سم،

مسکان پوه سوه چي دا اطاق او تلفون د زید دي شاوخوا يي وکتل او د میسجانو په ویلو ډیره خوابدې سوه بیا د اولو میسجانو پر طرف يي گوته راکش کړه د زید میسج يي ولیدی چي خپلي ملگري ته يي لیکلی وو: نفرط درڅخه کوم بل وار دي دا مردار مخ رابنکاره نکړې او مه هم بیا میسج راته کوه زما دا رکم انجوني ندي پکار.... ،

د مسکان تر غور د اطاق دباندې د چا د پښو رغ سو، مسکان ژر تلفون کښیښوی او دباندې ووتل گوري چي خدمتگار را روان وو د زید اطاق ته يي ناشته را اخیستي وه، مسکان چي خدمتگار ولیدی نو ډیره وارخطا سوه، خدمتگار د مسکان په لیدو وویل: اغلي د میلمستون اطاق هغه بل طرف ته دی دا خو د زید صاحب اطاق دی.

مسکان په وارخطا اواز وویل: وبخښه ما فکر کوی چي دا دی. وروسته مسکان د میلمستون پر طرف ور روانه سول خدمتگار د زید اطاق ته ورغلی او ناشته يي ورته سمول، تر څو شپبو وروسته زید د تشناب څخه راووتی او حیران ودریدی بیا يي پزه

کشه کرل او خدمتگار ته يي وويل: دا د بنځو عطر بيا د کله پر خان وهي؟

خدمتگار په خدا سو بيا يي وويل: صاحبه ته د بنځو عطر هم پيژني؟

زيد وويل: هو خود يي پيژنم.

خدمتگار وويل: صاحبه ما نه دي استعمال کړي د مشر صاحب د دفتر څخه يو انجلي راغلي وه د خالد صاحب پوښتنه يي کول ما ميلستون ور بنولئ وو او دا دلته په غلطۍ کي راغلي وه.

زيد حيران سو بيا يي وويل: انجلي وه؟

خدمتگار وويل: هو صاحبه د خالد صاحب ميلمانه راغلي دي شايد د هغو سره راغلي وي.

زيد وويل: بڼه صحي دي ناشته ژر سمه که وږي يم.

زيد د سر وريننتيان سمول چي خپل تليفون ته يي پام سو کله چي يي ولگوي نو وپلیدل چي پر ميسـجانو ولاړ دی بيا يي خدمتگار ته وويل: دا زما په تليفون تا لاس وهلي دي؟

خدمتگار وويل: يا صاحبه ما خو هيڅکله ستاسو تليفون ته لاس لا هم نه دی ور وږي.

زيد په غوسه وويل: بي عقله!

زيد چي کله ناشته وخورل د خپل اطاق څخه ووتی او ميلستون ته ورغلی، خالد او ميلمانه يي په بانډار مصروف وه، مسکان ډيره وارخطا سول او فکر يي کوي چي زید د تليفون په خاطر دلته راغلی، خو زید ټولو ته سلام ووايه او بيا د خالد خواته

ورغلی او د هغه د جیبه یې بټوه را و ایستل او پیسې یې ځني واخیستې خالد وویل: زیده! نن میلمانه بیایم خوړنځای ته لږ راپریږده.

زید وویل: لږ مې واخیستې لالا بابا ویل چې نن دفتر کې نه یم یو ځای ته ځم کار لږم جیب خرڅ د خالد څخه واخلم.

زید تر پیسو اخیستلو وروسته بټوه بیرته د خالد جیب ته واچول او بیا روان سو کله چې وتی په تگ کې یې پر مسکان سترگې ولگیدې څو شېبې یې هغې ته کتل بیا ووتی، مسکان هم وارخطا وه چې داسې نه اوس راته ووايي چې زما اطاق ته ولې راغلي وې او زما تلیفون دي ولې کتلی وو خو زید څه نه وویل او ولاړی.

ماپښین په دفتر کې مسکان پر خپل چوکۍ ناسته وه او په فکر کې غرقه وه چې تر څو شېبو وروسته عایشه راغله او په حیرانۍ یې مسکان ته وویل: مسکان؟ څه خبره ده خیریت خو به یې؟

مسکان اوږده ساه واخیستل بیا یې وویل: داسې خاصه خبره نده بس داغسې مې یو څه طبیعت خراب وو.

عایشې وویل: په کومه خبره دي طبیعت خراب وو؟

مسکان وویل: غرمه صاحب ویل چې زموږ کور ته ولاړه سه او خالد ته طرحه ورکه هغه نن نه راځي کور کې میلمستیا لري نو زه ورغلم د صاحب کور ته د خدمتگار څخه مې د میلمستون پوښتنه وکړه هغه راته وویل چې په دوهم منزل کې اول اطاق د میلمستون دی خو کله چې زه دننه کور ته ورغلم نو دوهم منزل

ته د دوو خواوو زيني ختلي وي زه حيرانه سوم چي اوس خدمتگار د کمي خوا اول اطاق ياد کړی وو خو خير زه پر چپه طرف زينو دوهم منزل ته پورته سوم او اول اطاق ته ورغلم گورم چي هلته څوک نه وه ما فکر وکړ چي اطاق مي غلط کړیدی نو ځکه مي وغوښتل چي بيرته ووځم چي په دي وخت کي مي سترگي پر ميز پروت تلفون باندي ولگيدي چي زنگ ورته را روان وو چي تر څو شپبو وروسته بند سو کله چي بند سو نو پر مخ يي د پيغامو او زنگو معلومات راوړل ما چي ورته وکتل نو تر سل زيات زنگونه ورته راغلي وه ما فکر وکړ چي شايد مهم تلفون وي چي خاوند يي په خبر کم نو ځکه مي تلفون را واخيستئ چي ومي کتل تلفون قلف نلري نو ما لومړی ميسجان وکتل چي د همدې نمبر څخه راغلي وه ميسجان چي مي وکتل نو د يوي انجلي ميسجان وه چي شايد زيد پري ايښي وه هغې زيد ته په پيغامو کي ډيري زاری او ننوا تي کړې وي چي ما مه پريرده ما او تا خو مينه کول داسي دی و هاسي دی خو زيد يي نه پيغامو ته جواب ور کړی وو او نه يي تلفون ته، د زيد ميسجان چي مي وکتل چي ده ورته کړې وه هغې ته يي ډير بد الفاظ استعمال کړې وه سخته يي پریشانه کړم نه پوهيرم چي د هغې خوارکی پر زړه به څه تيريري چي دا ظالم پري ايښي ده.

عائشي وويل: خير پريرده يي فکر مه په خرابوه د زيد خو کار او عادت داغه دی د هغه لپاره نو دا کم نوې خبره ده.

مسکان وويل: يو چاره ورته پکار ده عائشي که نه ډيري بي وزله انجوني به دده د ظلم بنکار سي.

عائشي وويل: څنگه چاره؟

مسکان وویل: دده زړه تر اوسه ندی مات سوی کچیري دده زړه هم مات سي او درد يي وويني بيا به د بل چا زړه نه کړي ور مات او نه به هم څوک د خپل مقصد لپاره استعمالوي دده زړه بايد په يو رکم ور مات کړو.

عایشې وویل: پرېرډه يي مسکان دا د خانانو زامن ډیر نازولي لویان سوي يي کوچنی غم هم سخت بد پر لگيري داسي نه د زړه سره سره دی هم مات سي وروسته به بيا پر پښيमानه يي وروسته پښيماڼي بيا فايده نکوي ددا کار سره خطر ډیر دی.

مسکان وویل: پوهيرم چي خطر به يي خو شاید دده ژوند ور سره سم سي او هم به د نورو انجونو ژوند ژغورل سوی يي اوس خو دی هم بدلاری دی او انجونې هم بدلاري کوي په دي کار سره به د دواړو طرفينو ژوند ژغورل سوی يي.

عایشې وویل: نو څه کول پکار دي؟

مسکان وویل: ته دده سره پر تليفون خبري کوه او د ميني په جال کي يي ونيسه.

عایشې وویل: يا يا زه دده سره خبرې نسّم کولای دی زما اواز پیژني زه د څو کالو راهیسي دلي کار کوم ته خو نوې يي ستا سره يي تر اوسه خبرې هم ندي کړي ته خبرې ور سره کوه پر تليفون.

مسکان وویل: ما به ور سره کړي وای خو زما بيا خاوند پر کور يي نه هلته خبرې ور سره کولای سم او نه هم دلته.

عائشي وويل: يا مسڪان زما اواز زيد پيڙني ته داسي وڪه چي بيا د دفتره وتلو پارڪ ته به ڇو په پارڪ کي بيا خبري ور سره ڪوه.

مسڪان وويل: صحي دي سبا ته به زه نوي نمبر پيدا ڪم بيا به په هغه نمبر زنگ ور ووهم او خبري به ور سره وڪم.

ڪله چي د سبا لمر خپلي شغلي پر بنارونو وغورولي او تولو موجوداتو ته يي د نوي ژوند تحفه ورڪره خو زيد لا هم د خوب پر بيستر پروت وو او د سهار تحفه يي لا نه وه اخيستي تر ڇو شپو وروسته يي تلفون زنگ ووهلي خو زيد بيده وو او د تلفون په زنگو او اواز نه سو خبر خو تر څه وخت وروسته په بنوريڊو سو او لاس يي تر تلتڪ را ويستي او تلفون يي اوکي ڪر او د خوب په اواز يي وويل: نه اورم!

مسڪان او عائشه پتي په خدا سوي بيا مسڪان په مينه وويل: لکه چي سپين بري سوي يي غورو دي ڪار پري ايڻي دي.

زيد بيا د خوب په اواز وويل: اقبال رزيله دا ستا په اواز څه وسوه د بنخي په اواز ولي خبري ڪوي؟

مسڪان وويل: ښه دومره ضعيف سوي يي چي اوس د بنخي او نر اواز نه پيڙني زه بنخه يم نر نه يم.

زيد وويل: وبخڻه نمبر دي غلط ڪريدي.

وروسته زيد تلفون بند ڪر او بيا بيده سو خو تر يونيم ساعت وروسته يي بيا تلفون ته زنگ راغلي تر ڇو شپو وروسته زيد د بيستري څخه پورته سو ڇو شپي پر ڇاي ناست وو بيا يي تلفون راواخيستي نمبر ته يي وکتل ملگري يي وو ڪله چي يي

اوکي کر تر روغير وروسته يي ورته وويل: دا يو گوري مخکي
تا د بنځي په اواز خبري راسره کولي؟

ملگري يي وويل: يا ياره زه نه وم زه خو خبر يم چي ته پر دا
وخت راکښيني نو ځکه تر هغو زنگ نه دروهم.

کله چي زيد د ملگري سره خبري خلاصي کړي نو ولاړ سو او
تشناب ته ولاړي کله چي د تشناب څخه راووتئ مخ او بدن يي
وچ کړل بيا يي خپل تليفون راواخيستي او د نمبرو ليست ته
ولاړي هلته يي وليدل چي يونيم ساعت مخکي د بل چا زنگ
راغلي وو، زيد هغه نمبر ته زنگ ور ووهلي مسکان په دفتر
کي وه چي تليفون ته يي زنگ راغلي مسکان چي وکتی نو
وپليدل چي د زيد زنگ دی، مسکان موسکي سوه بيا يي عايشي
ته په کرار اواز ور ناره کړه: عايشي! عايشي!

عايشي چي ورته وکتل مسکان ورته وويل: زيد دی.

عايشي ورته وويل: اوکي يي که چي څه وايي.

مسکان وويل: يا اوس يي نه پورته کوم مه يي کوه چي زنگونه
راووهي په دي رکم مي قدر ورته زياتيري اوس که يي په اول
زنگ تليفون پورته کم بيا مي قدر ورته کميري.

د زيد ناشته اماده سوه خو زيد لا هم مسکان ته زنگونه ور وهل
او فکر يي خراب وو چي دا څوک وه نو ځکه يي اواز اوريدو او
معلوماتو ته تلوار وو او زنگونه يي ور وهل خو مسکان د زيد
تليفون ته جواب نه ورکوي، کله چي د غرمي د ډوډي وخت سو
او په دفتر کي وقفه سوه نو مسکان دباندې ووتل او په يو آرام
ځای کي يي زيد ته زنگ ور ووهلي، زيد د ملگرو سره په بانډار

مصروف وو چي تلفون ته بي پام سو نو وپليدل چي د سهار
 نمبر دی نو ژر ولاړ سو او د ملگرو څخه ليري ارام حای ته
 ولاړی او تلفون يي اوکي کړ: بلي!

مسکان بيا په مينه او ناز ورته وويل: سلام عليكم بناغلي.
 زيد وويل: و عليكم السلام.

بيا زيد وويل: سهار تا زنگ راوهلی وو چي زه بيده وم؟
 مسکان وويل: هو ولي بد خو به نه يي درباندي لگيدلی زيد
 صاحبه.

زيد وويل: يا بد ندی راباندي لگيدلی خو زه بيده وم تاسو مي وهم
 نه پيژندلاست ما فکر کوی زما ملگری دی خو بيا مي وروسته
 پير زنگونه پسي در ووهل خو تا نه پورته کوی.

مسکان وويل: بڼه ولي دي زما خبرو ته داسي تلوار وو؟
 زيد وويل: يا تلوار مي نه وو صرف مي دا معلومول چي څوک
 ياست؟

مسکان وويل: بڼه نو ته ما نه پيژني؟

زيد وويل: يا ولا ذهن ته مي نه راغلي چي څوک يي ته خپله
 حان راته معرفي که.

مسکان وويل: بڼه داسي ژر؟

زيد په څه غوسه الفاظو وويل: نو ولي کال وخت په نيسي په يوه
 پيژندگلو؟

مسکان وويل: بڼه ته څومره خوشک او غوسه ناکه يي.

زيد وويل: يا خوشڪ نه یم خو ته وایي داسي ژر خان در وبنیم.
مسڪان وويل: اڄه سمدہ وبخبنہ بیا نه وایم زما نومممم حياء
دی.

زيد وويل: حياء؟

مسڪان وويل: هو ولي؟

زيد وويل: په دي نامه خو زه څوڪ نه پيژنم زما نمبر چا درڪر؟
مسڪان وويل: زه ستا پخوانی ملگري یم او ستا نمبر مي يو خای
پیدا کر نو ولي تاته نابلدہ زنگ نه سي در وهلاي؟
زيد وويل: يا را وهلاي يي سي ولي نه.

مسڪان وويل: بنه نو زيد صاحبہ زما وقفہ خلاصہ سوه زه بیا
وروسته زنگ در وهم.

مسڪان تليفون بند کر او دفتر ته ولاړه زيد بیا په غوسه سو چي
زما خبره يي نه واوریده او تليفون يي بند کر، مسڪان چي کله
دفتر ته دننه ورغله نو عايشي ورته وويل: څنگه سو زنگ دي
ور وهلي؟

مسڪان موسکی سوه بیا يي وويل: هو.

عايشي وويل: پيژندلي خو به يي نه يي؟

مسڪان وويل: يا نه يي یم پيژندلي ويل يي خان راته معرفي که
ما ورته وويل داسي ژر؟ چي دا مي ورته وويل باره په غوسه
سو.

عايشي وويل: نو بیا؟

مسڪان وويل: بيا مي ورته وويل چي زه ستا پخواني ملگري يم
او نوم مي حياءِ دي ويل په دي نامه زه څوڪ نه پيژنم،

عائشي وويل: بڼه نو اوس مخته څه پلان لري؟

مسڪان وويل: ڪرار ڪرار به شناخت ور سره ډير كم چي بڼه مي
وزهيري او پر ځان مي منن ڪر بيا به نو ورته ووايم چي
صاحبه ما مسخري در سره ڪولي زه واده سوي يم.

عائشي وويل: مسڪان ستا په فكر دا بڼه ڪار دي چي مور يي
ڪوو؟

مسڪان وويل: بڼه ڪار خو نه دي خو ده ته به عبرت سي چي د
زرونو ماتول داسي سخت يي.

كله چي ماپنين مسڪان او عائشه د دفتر څخه رخصت سوي نو
دواري پارڪ ته ولاړي بيا يي زيد ته زنگ ووهلي، زيد د ملگرو
سره مصروف وو چي تلفون يي وکتی نو وي پيژندي چي هغه
نمبر دي نو تلفون يي پر ڪاټ ڪر، موسڪان حيرانه سوه بيا يي
زنگ پسي ور ووهلي خو زيد بيا هم جواب نه ورکوي، خو تر
څو شپبو وروسته يي تلفون اوکي ڪر او وپويل: څه شي دي؟

مسڪان وويل: اوه زما گران زیده دومره غوسه؟

زيد وويل: تا تلفون ولي راباندي بند ڪر؟

مسڪان وويل: خو وظيفه مي شروع سول تفريح وه بيا مي تاته
زنگ ووهلي.

زيد وويل: ته چيري يي راسره ووينه.

مسڪان وويل: داسي ژر نو چيري در سره وينم زما زیده.

زيد وويل: سمدہ نو بيا تليفون مه راکوه.

زيد دا وويل او تليفون يي بند ڪر، مسڪان عايشي ته وويل:
عايشي دا ڄومره غوسه ناکه دی تليفون يي راباندي بند ڪر خو
زه يي هم نه پسي پريدم.

مسڪان بيا زيد ته زنگ ووهلي خو زيد چي وليدي نو بند يي ڪر،
مسڪان زنگونه ور وهل خو زيد نه پر اوکي کوي، مسڪان او
عايشه د سودا لپاره مغازي ته ولاري او هلته په سودا مصروفه
وي چي په دي وخت کي زيد او ملگري يي هم مغازي ته راغله
د هغو په لور اواز خبرو مسڪان مخ ور واري چي وويني چي
دا ڄوڪ دي چي داسي په لور اواز خبري کوي، مسڪان چي ڪله
هغو ته وکتل نو زيد يي وليدي، مسڪان عايشي ته ور ناره ڪره:
عايشي؟! عايشي?!

عايشي وويل: ڇه؟

مسڪان په ڪنٺه اواز او د زيد خواته اشاره وڪره او ورته ويويل:
زيد!

عايشه پوه نسوه نو ڇڪه يي وويل: ڇه?!

مسڪان بيا د زيد خواته اشاره وڪره او ورته ويويل: زيد دی زيد!
عايشي چي وکتل نو زيد يي وليدي او پوه سوه چي مسڪان د زيد
په اڙه ورته وايي، عايشه د مسڪان خواته ورغله او ورته ويويل:
دی دلته ڇه کوي؟

مسڪان وويل: نو زه ڇه په خبره یم.

بيا مسڪان وويل: درڇه درڇه لوره دوهم منزل ته چي اوس مو
ونه ويني.

کله چي مسکان او عايشه لور منزل ته وختلې نو زيد ته يي زنگ ووهلئ، زيد چي کله تليفون وکتی نو وپلیدل چي د مسکان نمبر دی نو خکه يي پر بند کړ او جيب ته يي واچوئ، مسکان بيا زنگ ور ووهلئ، خو زيد بيا هم جواب نه ورکوی او پر بندوی به يي، د زيد يو ملگري وويل: زیده! خوک دی چي زنگونه درته راوهي او ته جواب نه ورکوي؟

زيد وويل: يو لیونی ده یاره ناحقه مي وخت راضایع کوي.

کله چي زيد او ملگرو يي سودا واخیستل نو د پیسو ورکولو لپاره ورغله کله چي د پیسو ورکولو په کتار کي ودریدل نو د پیسو اخیستونکي تليفون ته زنگ راغلئ کله چي هغه اوکي کړ نو وپویل: سلام څه خدمت مو کولای سم؟

مسکان وويل: وعلیکم السلام وبخښه ته زموږ خدمت نسي کولای دا ستا ومخته ولاړ د زيد په نامه نفر مو سخت ضروري پکار دی که یو وار تليفون ورکړی.

پيسو اخیستونکي وويل: سمدۀ اغلي.

وروسته يي ولاړو خلکو ته وويل: وبخښئ په تاسو کي زيد خوک دی؟

زيد وويل: زه يم څه خبره ده؟

پيسو اخیستونکي وويل: ستاسو لپاره تليفون دی.

زيد او ملگري يي حيران سول بيا زيد وويل: زما لپاره؟

وروسته ورمخته سو او تليفون يي غوږ ته ونيوئ وپویل: بلي خوک؟

مسڪان وويل: زه ٻيڙي زما زيده.

زيد حيران سو ٻيا ٻيڙي په حيرانتيا وويل: ته؟!

مسڪان وويل: هو زه گوره ڇنگه دي زما ٻرغ وپيڙندي لکه ڇي ڀيره مينه راسره کوي.

زيد وويل: په اور دي پسي سي ستا مينه دا ځاي د تليفون کولو دي ڇي تا زنگ را ووهلي؟

مسڪان وويل: ڇه وکم خو ته مي تليفون نه اوکي کوي نو ڇکه مي د مغازي ولا تليفون ته زنگ در ووهلي په دا سپينو کالو کي څومره بنايسته معلوميري.

زيد شا او خوا وکتل ڇي مسڪان چيري ده ڇي دا زما کالي ويني، خو ڇه ٻيڙي ونه ليدل ڇکه مسڪان په لور منزل کي د شيانو شاته پته وه، ٻيا زيد وويل: اوس دا خبري پريږده دا ځاي ددي خبرو کولو نه دي.

مسڪان وويل: سمده نه ٻيڙي کوم خو ته به ٻيا تليفون اوکي کوي راباندي.

زيد او مسڪان ڇي خبري کولي په دي وخت کي د مسڪان لاس د کم ڇه سره ولگيدئ او هغه لاندي ولويدئ په دي سره ٽولو هغي خواته وکتل، زيد تليفون کنيښوئ او د لور منزل پر خوا روان سو، مسڪان او عايشه ڀيري وارخطا سوئ او ژر د بنځينه کالو په ځاي ننوتلي، زيد ڇي کله لور منزل ته ورغلي نو وپلیدل ڇي د شيانو د راشوه کيدو پر ځاي هيڅوک نسته، زيد غوښتل د بنځو د کالو ځاي ته ورسئ خو د مغازي بنځينه کار کونکي

وويل: وبخښئ صاحبه تاسو دننه نسئ تللاى ځكه دلته يوازي د
بنځينوو سامانونه دي.

زيد وويل: سمدو وبخښه.

زيد بيرته لاندي كښته سو او د مغازي څخه ووتل، مسكان او
عائشه هم ژر د مغازي څخه راووتلې او بيا يي زيد ته زنگ
ووھلئ، زيد چي كله تليفون اوکي کړ نو مسكان ورته وويل: څه
خبره وه گرانه د بنځينوو ځاى ته دي څه کول چي ورغلي زما
لپاره دي کالي رانيول؟

زيد وويل: يا په تا پسي مي کتل.

مسكان وويل: رښتيا؟

زيد وويل: ته دا زما سره ويني ولي نه؟

مسكان وويل: در سره وينم خو ستا تلوار ولي دي؟

زيد وويل: تلوار مي نه دي خو تا ويل زه ستا ملگري وم که
څنگه زه وايم وبه دي وينم چي کمه ملگري مي يي؟

مسكان وويل: ښه ته دومره زياتي ملگري لري چي درک يي در
څخه ورک دي؟

زيد وويل: خير ډيري خبري مکوه اوس راته ووايه راسره ويني
که يا؟

مسكان موسکي سوه بيا يي وويل: ممم يا.

زيد وويل: انو سمدو.

په دي سره يي تليفون بند کړ او د مسكان نمبر يي مصروفيت او
بلاک لښت ته واچوئ، مسكان چي هر څومره زنگونه ور

وو هل تلفون يي په مصروفيت كي وو بيا يي عايشي ته وويل:
فكر كوم زما نمبر يي مصروفه كړ.

عايشي وويل: نو اوس به څه كوي؟

مسكان وويل: فكر به پر وكم.

كله چي سهار سو او لمر راوختي زید لا هم بيده وو چي تر څو
شپبو وروسته يي ورور خالد اطاق ته راننوتی زید يي وبنوروی
ورته وپويل: زیده!؟ زیده!؟

زید د خوب په اواز ورته وويل: څه خبره ده لا لا؟

خالد وويل: بي عقله خپل تلفون دي چيري دی چي ملگرو ته دي
زما نمبر ورکړیدی؟

زید وويل: ولي څه خبره ده؟

خالد وويل: يوه انجلي ده دومره زيات زنگونه راوهي وای زید
ته تلفون ورکه پکار مي دی.

زید وويل: څوک ده؟

خالد زید ته تلفون ونيوی او ورته وپويل: واخله تلفون ولاړ سه
خبرې ور سره وکه د حياء په نوم يو انجلي ده.

زید وويل: اففف دا انجلي خو به ما ليونی کړي ته راکه تلفون.

زید چي تلفون غور ته ونيوی نو وپويل: اي انجلي ته به اخير
زما څخه ليونی جوړ کړې.

مسكان وويل: هو زه هم داغه غواړم چي ته ليونی سي.

زيد وويل: ولي ڇه بد مي در رسولي دي زه خو دي پيڙنم لا نه
چي ڇوڪ يي ڇنگه يي؟

مسڪان وويل: تا دا زما تليفون مصروفيت ته ولي واچوئ؟

زيد وويل: وبخڻه زه بيديرم لالا بيا مه په تڪليفوه.

وروسته زيد تليفون بند ڪر او بيده سو، خالد هم تليفون واخيستئ
او ولاړئ. ڪله چي زيد راڪنڀينستئ تر حمام وروسته يي
خدمتگار ته وويل: زما ناشته دي ولي نه ده تياره ڪري؟

خدمتگار وويل: مشر صاحب ويل چي زيد ته ووايه چي لاندي
راسه يو ڇاى ناشته ڪوو مشر صاحب هم ناشته نه ده ڪري.

زيد وويل: سمده.

تر ڇو شپبو وروسته زيد د ناشتي لپاره لاندي ڪنڀته سو لومري
يي پلار ته سلام ووايه او بيا د ڊوڊي خورلو ته ڪنڀينستئ، ڪله
چي ڊوڊي وخورل سول د زيد پلار وويل: زيده! راسه دا يو ڇه
حسابونه دي دا ورسوه ڪمپيوٽر ته.

زيد وويل: سمده بابا.

زيد د پلار تر ڇنگ ڪنڀينستئ او په ڪمپيوٽر مصروفه سو، تر
ڇو شپبو وروسته د ڪور تليفون ته زنگ راغلي، ڪله چي د زيد
پلار تليفون اوڪي ڪر نو وپويل: بلي السلام عليکم!

پر تليفون مسڪان وه هغي وويل: وعلیکم السلام.

د زيد پلار وويل: ڇوڪ؟

مسڪان وويل: زيد په ڪور ڪي دي؟

د زيد پلار وويل: هو ڇه يي ڪوي؟

مسڪان وويل: زما او د هغه شخصي خبرې دي.

د زيد پلار ډير پريشانه سو بيا يي وويل: څنگه شخصي؟

مسڪان وويل: هغه زما او د زيد ترمنځ خبره ده ته څوڪ يي چي پوښتنې يي كوي؟

د زيد پلار ډير په درد او غوسه كې سو بيا يي په درد زيد ته تليفون ونيوئ.

زيد وويل: څوڪ دى بابا؟

پلار يي په غوسه ورته وويل: واخله خپله خبرې ور سره وكه.

زيد هم حيران سو چي پلار مي ولي په درد كې دى خو كله چي يي تليفون غوږ ته ونيوئ نو مسڪان ورته وويل: اورې زيد گرانه؟

زيد د مسڪان د اواز په اوريدو جټكه وخوره او ناوړې يي تيري كړې، پلار يي د تليفون اواز لوړ كړ زيد ورته وويل: اورم مهرباني څه خدمت؟

مسڪان پوهيدل چي زيد د پلار تر څنگ ناست دى او د تليفون اواز هم لوړ دى نو ځكه يي ورته وويل: څه خدمت بيا څه معنا مخكي خو دي داسي خبرې نه راسره كولي اوس څه در وسوه؟

زيد بيا په وارخطايي ناوړې تيري كړې ورته وپويل: ته گوره اغلي زه مصروفه يم مزاحمت مه راته كوه!

مسڪان وويل: مزاحمت؟ دا اوس په تا څه وسول هغه زما او ستا د ميني او محبت خبرې چي سوې وې هغه پر دې ودريدي؟

زيد وويل: اغلي دا تاسو څه وايست درواغ بڼه كار نه دى.

مسکان وویل: گوره که ته داسي خبرې کوي نو زه خان وژنم.
 په دي خبره سره عايشه او مسکان دواړې پټې په خدا سوې بيا
 زيد وویل: گوره اغلي داسي خبرې مکوه زما پلار مي تر ...
 زيد لا د پلار خبره پوره کړې نه وه چي مسکان ورته وویل: د
 پلار په کيسه کي مه کيره ته ولي د هغه سپين ږيري څخه دومره
 زيات بيريږي؟

کله چي مسکان سپين ږيري ووايه نو په دي وخت کي د زيد د
 پلار حوصله ختمه سوه او تليفون يي بند کړ او زيد ته يي په درد
 وویل: ښه ستا ملگرتيا د داسي بي لارو انجونو سره ده تا لا هغه
 خپل عادت نه دی پري ايښی؟

زيد وویل: بابا زه په خدای قسم کوم چي زه دا انجلۍ نه پيژنم ته
 د خالد لالا څخه پوښتنه وکه ما تليفون نه پر پورته کوي بيا يي
 خالد ته زنگ را ووهی چي ده ته تليفون ورکه هلته چي مي هم
 جواب کړه او تليفون مي يي مصروفه کړ اوس يي دا دی د کور
 تليفون ته زنگ راووهلی په ما باور وکه بابا.

پلار يي وویل: زويه عزت که يو وار د چا څخه ولاړی بيا
 هيڅکله نه راگرځي هم دي د خان پر عزت پام کوه او هم زما د
 عزت خيال ساته چي په دوستانو او ملگرو کي مي سر راکښته
 نکړي که څوک يو وار بدننامه سو نو بيا ټول دوستان او ملگري
 د شک په سترگه ورته گوري او غلط گمانونه باندي کوي دا
 اوسنی ځني انجونو خو بي عقلاني دي د خان او کورنی په عزت
 نه پوهيږي ته خو عقلمند يي هيڅ کله د يوې بي وزلي عزت ته
 شرموبښ کيره مه زما مور به ماته زما په ځوانۍ کي ويل چي
 زويه که غواړي چي ستا خور او لور ته څوک په بد نظر ونه

گوري نو هيڅڪله د بل چا خور او لور ته په بد نظر مه گوره ويل يي زويه هيڅ ځوان او هيڅ پيغله بي واده نه پاته كيږي نو شهوت په حرامو مه اموخته كوه كه نه بيابه په حرامو كي دومره غرق سي چي حلال به بي خونده درته معلوميري ځكه فحشاء د سرينسو ډنډ ته ورته ده كه پكښي ولويدي بيا ځني وتنه ډيره مشكله ده خدای دي وكړي چي دا زما خبرې په ژوند كي عملي كړي زويه.

زيد وويل: سمدې بابا ولي نه.

تر څو شپبو وروسته زيد پلار ته وويل: بابا كار مي خلاص كړ.

پلار يي وويل: ماته يي راکه.

زيد كمپيوټر او كتابچې پلار ته ورکړې پلار چي يي وکتل وپويل: بس ژوندی اوسې زويه.

زيد وويل: بابا ماته نوره اجازه ده؟

پلار يي وويل: هو هو ورسه.

كله چي زيد دباندې ووتی نو د جيب څخه يي تليفون راوكښی او مسكان ته يي زنگ وړ ووهی، مسكان په دفتر كي وه چي زنگ ورته راغلی كله چي يي تليفون ته وکتل چي زيد دی نو موسكی سوه وروسته يي تليفون همداسي پر ميز كښيښوی او خپل په كار اخته سول، زيد زنگونه وړ وهل خو مسكان نه اوکي کوی، زيد ډير په درد او غوسه كي وو ډير زنگونه يي وړ وهل خو مسكان جواب نه ورکوی، مسكان چي كله د دفتر څخه رخصت سول نو زيد ته يي زنگ ووهی، زيد د ملگرو سره ناست وو چي

کله يي تليفون ته وکتل نو يو دم پورته سو، ملگرو يي وويل: څه پيښه سوه؟

زيد وويل: هغه بي عقلي زنگ راوهلی.

زيد چي تليفون اوکي کر نو مسکان وويل: بلي زیده!

زيد په درد وويل: بلا دي تا ووهي بي عقلي سهار دي د پلار ومخته وشرمولم ستا په خبرو هغه زه ډير وترتلم تا داسي ولي وکره ته څوک يي؟

مسکان موسکي سوه بيا يي وويل: زه پوهيدم چي پلار دي ناست دي نو ځکه مي داسي خبري وکړي چي تا په ووهم.

زيد وويل: ولي څه پيښه ده څه بد مي در رسولي دي چي په ووهي مي؟

مسکان وويل: هيڅ بد دي نه دي را رسولي خو بس دا ستا زهیرول او په عذابول ښه خوند راکوي.

زيد وويل: رښتيا ووايه ته څوک يي؟

مسکان وويل: ښه ددي لپاره درته ووايم چي ته راسي بيا مي ووهي؟

زيد وويل: يا وعده کوم چي هيڅ نه در کوم بس ته مازي خان راوبښيه او راسره ووينه.

مسکان وويل: سمدې در سره وينم خو اول به زما څلور شرطه مني!

زيد وويل: زما قبول دي منم يي خو ته راسره ووينه.

مسکان وويل: يو واري خو شرطونه واوره.

زید وویل: ستا هیڅ شرط ماته ناممکینه نه دی د خدای په توکل به هر شرط پوره کم.

مسکان وویل: ښه؟

زید وویل: هو شرطونه دي وایه.

مسکان وویل: سمدۀ اول شرط ماښام درته وایم چي وخت پیدا کم زنگ دروهم.

زید وویل: سمدۀ زه درته انتظار یم.

مسکان په مینه او موسکا وویل: سمدۀ.

کله چي ماښام سو نو زید پر پلنگ ناست وو او د مسکان د تلیفون په انتظار وو، مسکان څه وځنډیدل زید به څو څو واري تلیفون ته وکتل بیا به یې ساعت ته وکتل خو د مسکان د تلیفون درک نسو معلوم، زید د ډیر انتظار څخه پر پلنگ سر ایښی وو او سترګې یې پټې سوي وې چي تلیفون ته یې زنگ راغلی، کله چي زید تلیفون راواخیستی نو وپلیدل چي د مسکان زنگ وو نو ژر یې اوکې کړ او د خوب په اواز یې ورته وویل: بلي؟

مسکان وویل: السلام علیکم.

زید وویل: وعلیکم السلام.

مسکان وویل: بیده خو نه وې؟

زید وویل: یا مازي مي سترګې پټې سوي وې.

مسکان وویل: زه ډیره بڅښه غواړم چي وځنډیدم او بیا مي ته د خوبه وایستی.

زید بیداره سو بیا یی وویل: یا کمه خبره نده بنه اوس دی شرطونه ووايه.

مسکان موسکی سوه بیا یی وویل: ولی دی داسی تلوار دی زما د لیدو تری یی؟

زید وویل: که ته پر خپله خبره دریری او تر شرطو وروسته راسره وینی نو شرطونه دی ووايه زه یی پوره کوم.

مسکان وویل: هو زه پر خپله خبره دریرم خو که ته زما دا شرطونه پوره کری هغه وخت.

زید وویل: ستا هر شرط ماته قبول دی.

مسکان وویل: گوره زما شرطونه دومره اسانه ندی.

زید وویل: ته دی شرطونه ووايه پوره کول یی ماته پریرده.

مسکان وویل: بنه؟

زید وویل: هو.

مسکان وویل: بیابه نه وایی چی دا شرط دی نسیم پوره کولای یا نوری بهانی.

زید وویل: یا نه وایم.

مسکان وویل: سمده نو زما لومری شرط دا دی... پریرده یی ته یی نسی کولای.

زید په درد او غوسه وویل: شرط دی وایه.

مسکان وویل: سمده نو زما لومړی شرط دا دی چې ته به ټولو هغو انجونو ته ورځې او بڅبننه به ځني غواړي چې تا پري ایښي دي او زړونه دي ورمات کړيدي.

زید وویل: دا بیا څنگه شرط دی؟

مسکان وویل: ما نه وه درته ویلي چې ته یې نسې کولای؟

زید وویل: سمده کولای یې سم زه ورځم.

مسکان وویل: پوهیږم سخته ده خو تا دا فکر نکوی چې زه د هغوی په احساساتو او زړونو لوبې کوم زړونه یې ورماتوم پر هغو به څه تیریري؟

زید د غمه وځنډل بیا یې وویل: اغلې تا یوازې دا لیدلي دي چې ما د هغو زړونه ورمات کړل په احساساتو می یې لوبې وکړې خو زه دي نه یم لیدلي چې هغوی می زړه رامات کړ زما په احساساتو یې لوبې وکړې دا دي ندي لیدلي چې هغوی زه صرف د مطلب پوره کیدو اله گرځولی وم د هري یوې سره چې به می مینه پیل سوه چې خبر به سوم زه به یې دریم و څلورم یار وم ځینو به د پیسو لپاره مینه زما سره کول خو اصلي مینه به یې د بل چا سره کول ځني به می په دي خاطر ژوند ته راتلې چې زه به یې د نورو سره د کړو گناهو عیب ور پت کم ځینو به مینه راسره کول خو چې تر ما به یې بل سم پیدا کړ نو زه به یې پرینولم د هغه سره به یې لاره جوړه کړه.

د زید تر سترگو مراوې اوبښکې وبهېدې بیا یې وویل: تا یوازې دا اوریدلي دي چې زه بد یم ما د ډیرو انجونو زړونه ورمات

کريدي خو دا دي ندي ليدلي چي د هغو په چمبازی سره به پر ما
څه تير سوې يي.

زيد تر څو شپبو پوري غمگين وو وروسته يي وويل: سمدې پر
دي هر څه سربيره به بيا هم زه ورسم او د هري يوې څخه به
بخښنه و غواړم ته مي څاره.

زيد تليفون بند کړ د خبرو په اوريدو يي مسکان هم پريشانه سوه
تر څو شپبو پوري يي تليفون ته کتل، سبا ته په دفتر کي مسکان
په فکرو کي ډوبه وه چي عايشې يي پر اوږه لاس کښيښوی ورته
وېويل: څه خبره ده؟

مسکان وويل: عايشې د يوې ښځې تر سترگو ډير ژر او په نه
څه اوښکې راځي خو د يو ځوان تر سترگو اوښکې راتلل د هغه
پر يو لوی غم او درد دلالت کوي.

عايشې وويل: څه مطلب؟

مسکان وويل: ماښام چي مي کله هغه اول شرط زيد ته ووايه نو
هغه راته وويل..... او په ژړا يي وويل چي د هغه پر زړه هم
د مطلبې انجونو د لاسه سخت دردونه تير سويدي چي رښتيا سي
عايشې مور يوازي د خلکو په بد پسي څيرني کوو که يي په ښو
پسي وکړو نو تر بدو به يي ښه څو چنده زيات پيدا کړو.

عايشې وويل: رښتيا هم نو بيا يي څه ويل؟

مسکان وويل: اخيره کي ضدي سو چي اوس به دا شرط پوره
کوم.

عايشه موسکې سوه بيا يي وويل: ښه؟

مسکان د دفتر څخه د یوې ورځې لپاره رخصت واخیستی، کله چې دباندې ووتل نو زید ته یې تلیفون وکړ او ورته وویل: چیرې یې د خیره؟

زید وویل: ځم ستا د اول شرط د پوره کیدو لپاره روان یم.

زید وویل: اوس دا یم د کور څخه وځم څاره مې.

مسکان فکر وکړ که ورته ووايم چې سمده څارم دي نو زید به حتماً ددې په لیدو پسې تلابش کوي نو ځکه یې ورته وویل: یا زه دي نه څارم خو ته په صداقت دا شرط سر ته ورسوه زه په تا باور لرم چې چم به نه کوي.

زید وویل: څه پریرده ستا دا اوس مې په دي خبرو زړه مه را بڼه کوه ما بنام خو دي بڼه انتقادونه راباندې وکړل.

مسکان د زید سره خبرې کولې چې په همدې حالت کې رخشي ته وختل او رخشان ته یې د تلو وویل، وروسته یې تلیفون بند کړ او د زید د کور پر طرف روانه سول کله چې هلته ورسیدل نو زید هم په موټر کې د کوره راووتی او د خپلو ملگرو پر طرف روان سو او کتابچه یې کتل چې د هري ملگري نوم او پته پکښې لیکلي وه پر هغه مطابق به ورتلی، مسکان د شاخوا په رخشه کې په زید پسې روانه وه او هغه به یې څاری، زید چې به هري انجلی ته ورغلی او بڅښنه به یې ځني غوښتل نو هري یوې به په چپلاخه واهه، په دي سره به مسکان هم خنیدل او هم به پریشانه سول، زید ټولو ملگرو ته ورغلی او بڅښنه یې ځني وغوښتل او د نن ورځې شرط یې پوره کړ او کورته ولاړی، کله چې کور ته ننوتی نو پلار او ورونه یې د ډوډی سترخوان ته ناست وه پلار یې ورته وویل: راسه زویه ډوډی وخوره.

زيد وويل: بابا خواته مي نڪيري خم چي بيده سم.

پلار يي وويل: سمدہ زويه ورسه.

زيد لور خپل اطاق ته ولاړئ، کله چي مسکان د کور د کارو فارغه سوه نو زيد ته يي تليفون وکړ خو زيد پر کت د کالو او بوتو سره بيده سوئ و و تليفون يي نه اوريدئ، مسکان پوه سول چي زيد بيده سويدئ نو حکه يي بيا تليفون نه ور وکړ، کله چي سهار سو نو زيد راکښينستی او د خان سره يي په ستريا وويل: اففف دا څه وخت دی؟

کله چي يي د کلکين دباندې وکتل نو وپلیدل چي سهار سويدئ بيا يي وويل: اوه دا خو سهار سويدئ.

زيد چي کله تليفون وکتی نو وپلیدل چي د مسکان زنگ ورته راغلی وو، زيد چي زنگ ور ووهلی نو بند وو بيا يي تليفون پر کت وغورځوی او دی تشناب ته ولاړئ، تر ناشتې وروسته د زيد تليفون ته زنگ راغلی، زيد چي کله وکتئ نو د مسکان نمبر وو بيا يي خپل پلار ته وکتل جواب يي نه ورکړ او دباندې ووتئ، کله چي يي ارام ځای پيدا کړ نو مسکان ته يي تليفون وکړ، تر څو زنگو وروسته مسکان تليفون پورته کړ او تر روغېر وروسته زيد وويل: ستا لومړئ شرط مي پوره کړ.

مسکان موسکې سوه بيا يي وويل: مخ خو به دي درد نکوي؟

زيد وويل: ښه تا څارلم؟

مسکان وويل: هو خود مي څارلي.

زيد په خوابدتيا وويل: نو خوند به يي درکړی وي چي هغو زه وهلم؟

مسکان په موسکا وویل: هو.

بیا مسکان وویل: خیر دا د جسم چکې (خپیرې) دومره درد نلري لکه هغه درد چې زړه او روح ته رسیدلی وي شاید په دي چکو سره د هغو د زړه دردونه څه آرام سوي وي.

زید وویل: ته دي دا نصیحت اوس پریرده دوهم شرط دي راته ووايه.

مسکان موسکې سوه بیا يي وویل: مننه چې لومړی شرط دي په پوره صداقت سرته ورسوی پاته دوهم شرط سو هغه بیا ماښام درته وایم.

زید وویل: ولي اوس؟

مسکان په خندا وویل: ځکه یواري به دي د لومړي شرط دردونه آرام سي.

زید وویل: سمدې چې خوښه دي يي.

مسکان د زید څخه خدای په امانی واخیستی او دفتر ته روانه سول، زید خپل د ملگرو پر طرف روان سو کله چې زید هغه هوټل ته ورسیدی چې دده ملگرو بانډار پکښې کوی نو خپل موټر يي غوښتل یو بغلته ودروي چې په دي وخت کي يي شاته موټرسيکل ته ختونکی کس په ووډلی او غوڅار يي کړ، زید ژر د موټره راکښته سو او د هغه پر طرف يي ور وځغستل او راپورته يي کړ.

زید وویل: ډیر وبخښه ما نه يي لیدلی.

هغه کس په موسکا زید ته وویل: یا هیڅ خبره نه ده تاسو بخښه کوی چې زه مو د دریدو د ځایه ژر ليري نسوم.

زید چي ڪله لاندی وکتل نو وپلیدل چي د هغه کس را اخیستی
خواره یی ٿول پر محڪه ور غورخولی او چٽل ڪریدی او
موٽر سیکل یی هم خو حایه مات سویدی.

زید وویل: اوہ زما خدایه دا می ڇه وکره ستاسو خواره او
موٽر سیکل می دواره در خراب ڪریدی تاسو راڻی زه به مو
موٽر سیکل در جور کم او خواره به هم نور درته راواخلم.

هغه کس وویل: یا وروره هیڇ خبره نه ده ڄم نور خواره را اخلم
تاسو خپل موٽر وگورئ ڪه خراب سوی وی تاوان به یی درکم.

زید په حیرانتیا وویل: عجبه سڀری یی یاره ملامتیا هم زما وه
تاوان هم ما در ورسوئ او تاوان هم تاسو را کوئ؟

هغه کس بیا په موسکا وویل: یا وروره خو غلطي زما وه تاسو
موٽر دروئ زه باید ژر لیری سوی وای تاسو خو د شا طرف نه
لیدی نو ستاسو هیڇ ملامتیا نه ده ما بخښلی یاست تاسو می
وبخښئ.

وروسته هغه کس په موسکا د زید څخه خدای په امانی واخیستی
او ولاړئ،

ڪله چي زید هوٽل ته ننوتئ په لاره کي د خپل یو ملگري اقبال
سره مخ سو تر روغبر وروسته اقبال وویل: ڇه کیسه وه هلته زه
په داغه درته رالم چي معلومه کم ڇه خبره ده؟

زید وویل: یاره عجبه ځوان وو ما موٽر دروی د شا پر طرف
روان وم چي په ده کي می وو هلی او سخت تاوان می ور
ورسوئ چي ورکښته سوم چي بخښه ځني وغواړم او تاوان
ورکم خو هغه ده زما څخه مخکي بخښه وغوښتل ویل یی ڪه دي

موٽر خراب سوئ يي تان به يي درڪم په داسي حال كي چي دده موٽرسيڪل او خواږه مي ډير ور خراب ڪړل.

اقبال وويل: خير پريږده يي ياره بنه زيده! پروند چيري وي ٽوله ورځ مو زنگونه دروهل خو تا جواب نه راکوي خير وو؟
زيد وويل: هو خير وو.

بيا يي اقبال مخته په حيرانتيا وکتل او وپويل: زيده دا مخ دي ولي داسي سور دي؟

زيد شاوخوا وکتل بيا يي ڪرار وويل: رښتيا سور دي؟

اقبال وويل: هو ياره تک سور دي لکه يو چا چي بنه ډيري چپلاخي وهلي يي خو دا ولي ياره؟

زيد اقبال تر لاس ونيوي ورته وپويل: هغه د تليفون انجلي نده؟ هغي پر ما د ليدو لپاره خو شرطونه ڪنڀينول ما په احساساتو كي ورته وويل چي زما دي ٽول شرطونه قبول دي.

اقبال وويل: نو بيا؟

زيد وويل: نو بيا يي پروند اول شرط دا راباندي ڪنڀينوي چي زه بايد د هغو ٽولو انجونو څخه بخښنه وغواړم چي ما پري ايني دي او زړونه مي ورمات ڪريدي.

اقبال وويل: بنه نو بيا څه وسوه؟

زيد وويل: نو ما هم ور سره ومنل او ولاړم د ٽولو انجونو څخه مي بخښنه وغوښتل.

اقبال وويل: نو دا مخ دي ولي سور دي؟

زيد وويل: هري يوي ته چي به مي د بختني ويل هغي به اول
چپلاخه راکول بيا به يي بختلم.

په دي سره اقبال وخنډل زيد وويل: مه خنده بي عقله!

اقبال وويل: نو تا به درواغ ورته ويلي واي چي ولاړم د ټولو
څخه مي بختنه وغوښتل هغي نو ته څه ليدلي؟

زيد وويل: يا زه چي چاته د يو څه وعده ورکم بيا پر وعده وفا
کوم او بل هغي زه د شالخوا څارلم هم.

اقبال وويل: ښه؟

زيد وويل: هو ياره.

بيا زيد وويل: گوره چي دا د چپلاخو په کيسه بل څوک در څخه
خبر نسي بيا مي عزت کميري.

اقبال وويل: سمدنه ورته وایم يو څه جيب خرڅ نو راکه.

زيد په درد پيسي ورکړې او ورته وپويل: واخله فقيره پر دا
کوچنی خبره رشوت غواړي.

ماښام زيد پر بام د مسکان د تليفون انتظار کوي چي تر څو شپبو
انتظار وروسته زنگ راغلی، زيد په بي صبری سره ژر تليفون
راپورته کړ او اوکې يي کړ وپويل: بلي!

مسکان وويل: بلي السلام عليكم.

زيد وويل: وعلیکم السلام.

مسکان وويل: څنگه يي زيد صاحبه ورځ دي پخیر سوه.

زيد وويل: هو الحمدالله پخیر سوه پر تا هم پخیر سوه؟

مسڪان اوڀر ده ساه واخيستل بيا يي وويل: هو پخير سوه.

زيد وويل: داسي دي راته وويل لکه ڊيره چي ستري يي؟

مسڪان وويل: خامخا نو د دنيا ژوند دی ستريايوي خو لري د دنيا
ژوند خو مسابقي ته ورته دی که ونه خغلي تر پينو به لاندي
سي.

زيد وويل: هو ربنيا هم نو ته وظيفه لري چي داسي ستري سوي
يي؟

مسڪان وويل: هو يو کوچني وظيفه لرم.

زيد تر څو شپبو وروسته وويل: بنه ته دا راته ووايه چي ما د څه
وخت راهيسي پيڙني؟

مسڪان موسکي سوه بيا يي وويل: بنه ستا پوښتني بيا شروع
سوي؟

زيد وويل: نو ته راته وائي ولي نه؟

مسڪان وويل: درته وایم چي يواري خو زما شرطونه ٽول پوره
کري.

زيد وويل: سمده پوره کوم يي.

مسڪان وويل: زما دوهم شرط دا دی چي اول به سهار وختي
راکڻيني.

زيد وويل: د څه لپاره؟

مسڪان وويل: ته خو مي خبري پوره کولو ته پريڙده.

زيد وويل: بنه ووايه.

مسکان وویل: هر سهار به وختي راکبيني چي لمونځ، تلاوت او ناشته دي وکړل بيا به بيديري نه.

زید وویل: ډیره سخته ده چي بیده نسیم.

مسکان وویل: دا ستا اوس عادت سویدی او پوهان وايي چي یو کار په دوو یا درو ورځو کي عادت نیول کیري او په یوه میاشت کي مکمل د هغه کار په نکولو سره دا عادت لمنځه ځي نو ته به یو څه وخت پر ځان تکلیف تیروي او دا عادت به لیري کوي.

زید وویل: ښه بیا څه؟

مسکان وویل: کله چي دي سهار ناشته وکړل د کار وخت سو نو ته به ځانته وظیفه پیدا کوي هر څنگه وظیفه چي وي خو خپل په کمپنی کي به نه وي.

زید حیران سو بیا یي وویل: دا بیا څنگه شرط دی زه کار ته څه ضرورت لرم پلار مي هر څه لري او وظیفه خو به زه هر ځای د سترگو په رپ کي پیدا کم.

مسکان وویل: غیرتمن او اصیل ځوان او نارینه هغه دی چي د خپل لاس گتلي وڅوري په نورو پوري نه یي پیوند خدای نکړه که دي سبا پلار نه وو نو بیا څه کوي بله خبره دا چي تا وویل د سترگو په رپ کي به وظیفه پیدا کم زه به دي هغه وخت ومنم چي ته یي پیدا کړي.

زید وویل: سمه پیدا کوم یي گوره یي.

مسکان وویل: سمه سبا تر ناشتي وروسته پسي وگرځه خو هو یو مشوره درکوم که چا وظیفه نه درکړل یا یي رد کړي نو درد او غوسه به نه درولي.

زید وویل: سمدہ.

مسکان وویل: انو بنہ بخت درتہ غوارم اوس وختی بیدہ سہ چي سہار تہ دي خوب پورہ سي.

زید وویل: سمدہ د خدای پہ امان بنہ شپہ.

مسکان وویل: تاتہ ہم بنہ شپہ.

سہار زید پہ ڊیر تکلیف وختی د خوبہ راکبینستی تر لمانخہ او تلاوت وروستہ لاندی کبنتہ سو او خدمتگار تہ یی د خوب پہ لہجہ وویل چي ناشتہ راتیارہ کہ، خدمتگار ان ڊیر حیران سول فکر یی وکر چي سم مو نہ واوریدل نو حُکہ یی پوښتنہ وکرہ: صاحبہ تاسو ویل خہ وکہ؟

زید وویل: ناشتہ راتیارہ کہ.

خدمتگار پہ حیرانتیا وویل: سمدہ صاحبہ.

خدمتگار پہ ناشتی تیارولو بوخت سو کله چي یی تیارہ کرہ او زید تہ یی راورل نو وپلیدل چي زید پر میز بیدہ سویدی، خدمتگار پر زید خو ناری وکری چي کبینه تر خو شپو وروستہ زید کبینستی او ناشتہ یی وکرل تر ناشتی وروستہ د کورہ ووتی او ولاړی.

زید یو کمپنی تہ د وظیفی لپارہ ورغلی کله چي د معلوماتو اطاق تہ ورسیدی نو ورتہ وپویل: وبخنی مشر مو راغلی دی؟

معلومات ورکونکی وویل: تر اوسہ ندی راغلی تاسو ورتہ پہ انتظار خای کی انتظار سی چي راسی زہ بہ خبر درکم.

زيد په انتظار ځای کي پر چوکۍ انتظار سو تر څو شپبو وروسته معلوماتو ورکونکۍ انتظار ځای ته ورغلئ چي زید ته خبر ورکړي چي مشر صاحب راغلئ، خو چي وپکتل زید پر چوکۍ بیده سویدی، معلومات ورکونکۍ ورنږدي سو او بزغ يي پر وکړ: وبخښئ مشر صاحب راغلئ.

خو زید لا هم بیده وو معلومات ورکونکي لاس پر اوږه ورکښینوئ او وینوروی او ورته وویل: صاحبه؟

په دي سره زید راکښینستی او معلومات ورکونکي ورته وویل: مشر صاحب راغلئ تاسو اوس ور سره لیدلای سئ.

زيد خپل اسناد د ځان سره واخيستل او د کمپنۍ د مشر دفتر ته ورغلئ تر روغبر وروسته د کمپنۍ مشر ورته وویل: څنگه راغلي یاست؟

زيد ورته وویل: غواړم ستاسو سره یو وظیفه مخته یوسم.

د کمپنۍ مشر حیران سو بیا يي وویل: تاسو زموږ سره وظیفه کوئ؟

زيد وویل: هو ولي؟

د کمپنۍ مشر وویل: ستاسو پلار یو لوی سرمایه دار دی هغه خپله څو کمپنۍ لري خو تاسو ماته د وظیفې لپاره راغلي یاست؟

زيد وویل: بلي هو غواړم دلته وظیفه وکم.

د کمپنۍ مشر تر څه فکر وروسته وویل: سمده وظیفه به درکم تاسو دا راته ووايست چي څومره تجربه لرئ او څومره زده کړي دي کړيدي؟

زيد خپل اسناد وربنکاره کرل بيا يي وويل: دا مي اسناد دي خو کار مي تر اوسه بل خای ندي کړی.

د کمپنی مشر چي اسناد وکتل وروسته يي زيد ته وويل: ته گوره زیده تاسو مه خفه کړی نه خو د پوهنتون څخه ستا د فراغت فیصدي سمه ده او نه هم تاسو تجربه لرئ زما د میلیون هاوو کاروبار دی ستاسو کوچنی غلطی به ما غرق کړي نو ډیر وبخښئ زه تاسو ته وظیفه نسیم درکولای.

زيد په غوسه خپل اسناد د کمپنی د مشر څخه واخیستل او د دفتره ووتئ او د دفتر دروازه يي په زور سره وتړل ټولو کاریگرو د زيد خواته وکتل او حیران سول، کله چي زيد ووتئ د کمپنی د مشر دفتر ته معلومات ورکونکی ورغلی او د کمپنی مشر ته يي وويل: وبخښه صاحبه دا څوک وو؟

مشر يي وويل: یو لوچک وو چي ټول عمر په لوچگی کي باندي تیر سو اوس ماته د وظیفې لپاره راغلی وو لیونی خو نه یم چي په داسي لوچگانو خپله کمپنی خرابه کم بل وار داسي لوچگان مه راپریرده دفتر ته.

معلومات ورکونکي وويل: سمه صاحبه وبخښه.

زيد چي کله د کمپنی څخه راووتئ نو سخت پریشانه وو فکر يي کوی چي اوس کم خای ته د وظیفې لپاره ولاړ سم تر څو شپبو وروسته یوي بلي کمپنی ته ورغلی، خو هلته هم منفي جواب ورکول سو تر داسي حاله پوري چي لسو خایو ته د وظیفې لپاره ورغلی خو چي د کمپنیو مالکانو به دده اسنادو او بي تجربگی ته وکتل نو منفي جواب به يي ورکوی، کله چي زيد د اخيري خایه څخه راووتئ نو یو پارک ته ولاړئ او هلته سترې کښینستی تر

څو شپږو وروسته يې خپل اسناد و غورځول او په ژړا سو تر څه وخت ژړا وروسته چې څه آرام سو نو تليفون ته يې زنگ راغلی، زيد چې خپل سر يې په خپلو دواړو لاسو نيولی وو تليفون ته وکتل او بيا يې راواخيستې چې وپکتل د مسکان نمبر وو، زيد تليفون اوکې کړ او تر څو شپږو وروسته يې په ژړا وويل: حياء زه ناکام سوم ما وظيفه پيدا نکره.

مسکان تر څو شپږو وروسته وويل: اوس پوه سوې چې ته هيڅ هم نه يې صرف دي خپل ځان خطايستلی وو؟ ټولو به داغه درته ويلي وي چې ته د پوهنتونه په بنسو نمر و نه يې فارغه سوې تجربې نلري لوچک يې د نورو لوچگانو او کوڅه ډبو سره گرځي که هغوی مخامخ دا الفاظ نه يې درته ويلي خو په زړه کي به يې داغه وه کم وخت چې تا د ملگرو سره پر عبث کارو تيروي که دي همدا وخت پر درس ويلو او په خپله کمپني کي پر کار کولو او تجربو اخيستلو تير کړی وای نو نن به دي هم بنه نمرې وړې وای او هم به دي تجربې زياتې سوې وای هري کمپني ولا به تاته د هغوی سره د کار کولو لپاره زاری او ننواټي کولای.

زيد په ژړا وويل: حياء زما څخه ډيري لويې تيروتنې سویدی.

مسکان وويل: اوس هم وخت نه دی تير سر له سبا څخه خپل په کمپني کي وظيفه شروع که او هر سهار تر نورو وختي راکښينه ځکه ته تر نورو شاته يې او پرمختگ ته ضرورت لري.

تر څه نورو خبرو وروسته زيد او مسکان تليفون بند کړ، زيد خپل اسنادونه ټول کړل او د کور پر طرف روان سو.

ماڻسام زید د کور پارک ته د پلار لیدو ته ورغلی او په فکر کي
ډوب یي تر څنگ کښینستی، پلار یي په حسابو بوخت وو زید په
زهیره لهجه وویل: بابا!؟

پلار یي وویل: ها زویه.

زید وویل: بابا زه ستا سره په دفتر کي کار کولای سم؟

پلار یي د حیرانتیا څخه چپ پاته سو او تر څو شپبو وروسته یي
د حساب کاغذونه پر میز کښینول او زید ته یي وکتل او وویل:
څه؟

زید وویل: بابا ماته په دفتر کي کار راکوي؟ زه غواړم کار وکم.
پلار یي نور هم حیران سو بیا یي وویل: څه خبره ده ولي داسي
مایوسه معلومیري زویه؟

د زید تر سترگو اوبښکي رواني سوې او په مایوسی یي د پلار پر
اوزه سر کښینول.

پلار یي وویل: څه خبره ده زویه ژاړه مه د نارینه سره ژړا خوند
نکوي ماته ووايه څه خبره ده.

زید وویل: بابا ما خپل ژوند ډیر تباہ کړیدی زه هیڅ هم نه یم.

پلار یي پر مخ خپل لاس ور ونيوئ ورته وویل: هغه څنگه
زویه؟

زید د سهار ټوله کیسه ورته وکړل چي داسي ولاړم هیچا کار نه
راکوي.... خو د مسکان په اړه یي څه نه وویل.

د زید پلار موسکي سو زید یي پر مخ د گرانبت په خاطر کرار
ووہلی بیا یي وویل: بي عقله.

بیا بی وویل: زه په دي باوري وم چي يو ورځ به ته حتماً دا احساس کوي چي بايد د راتلونکي په اړه فکر وکړي او خپل ژوند جوړ کړي نن الحمدالله هغه دی ته پوه سوي چي د ملگرو سره تر حد زيات وخت تيرول بي خايه پيسي مصرفول وخت پر بي خايه او بي فايدي شيانو تيرول دا ټول عبث کارونه دي دنيا د استراحت او آرام خای نه دی په دنيا کي بايد کار وکړي وځغلي او ځان تر خپله هدفه ورسوي که نه نورو ته به يو وخت حتمن محتاج کيږي.

د زيد پلار تر څه نورو خبرو وروسته وويل: زويه ټوله دفتر او کمپني ستا او د ورونو دي دي هر کله او هر څنگه چي وغواړي کار پکښي کولای سي خو زما مشوره دا ده زويه چي ته يو څه وخت هيڅ کار مکوه راځه دفتر ته کښينه زه او کارکونکي چي کم کارونه کوو هغه زده کوه پر کاريگرو گرځه مشوري ځني اخله او مشوري ورکوه چي زه نه يم سفر لرم نو بيا زما کار مخته وړه کله چي دي تجربې پخي سوي نو بيا به زه پر کور درته کښينم ته او ورونه به کمپني مخته وړي.

زيد وويل: سمدېه بابا خوبنه مي ده.

پلار بي وويل: انو اوس ورسه وختي بيده سه چي بيا سهار وختي راکښيني او دفتر ته راسره ولاړ سي.

زيد د پلار څخه خدای په امانی واخيستی خپل اطاق ته ولاړی او بيده سو.

کله چي سهار سو او د زيد د پلار د دفتر وخت سو نو خدمتگار ته بي وويل: ورسه زيد راکښينوه ورتا دفتر ته ځو!

خدمتگار وويل: زيد صاحب خو ډير وختي ووتئ ويل دفتر ته خم.

د زيد پلار او ورونو يو و بل ته سره وکتل او موسکي سوه د زيد پلار په حيرانتيا وويل: څه؟

خدمتگار وويل: هو خان صاحب زيد ډير وختي ولاړئ.

د زيد ورور په خدا وويل: بابا نن دا لمر د کمي خوا راپورته سو؟

پلار يي په موسکا وويل: ته يي گوره چي زيد زوی مي تر تاسو ډير تکړه سي.

خالد وويل: بابا تکړه دي سي خو چي تل همداسي سهار وختي راکښيني او کار وکړي.

زيد داسي وخت دفتر ته تللی وو چي بيله چوکيداره بل هيڅوک نه وه دفتر کي تر څو ساعتو وروسته کاريگر دفتر ته راغلل چي هر يو به راتلی او زيد به يي په دفتر کي په کمپيوټر کي پر کار ليدئ نو د حيرانتيا به يي خوله خلاصه پاته سوه ټول ډير حيران وه او ټولو ورته کتل چي په دي وخت کي د زيد هغو ته پام سو کله چي يي د هغو طرف ته وکتل نو هغوی ټول ژر پر خپلو ځايو کښينستل او په کارو اخته سول، تر څو شپو وروسته مسکان راغله عايشه هغې ته په خدا ورغله د زيد خواته يي اشاره وکړه ورته وپويل: مسکان هلته وگوره.

مسکان چي کله د دفتر خواته وکتل نو وپلیدل چي زيد په دفتر کي ناست دی او په کمپيوټر کي مصروفه دی، مسکان په دي سره موسکي سوه وروسته يي په خپل کار پيل وکړ.

تر څو شیبو وروسته عایشی مسکان ته وویل: مسکان وای نن
بناغلی تر ټولو دمخه راغلی وو دفتر ته.

مسکان وویل: بڼه؟

عایشی وویل: هو ټولو ډیر حیران حیران ورته کتل چي دی او
داسي کار ناممکینه کار ممکن سویدی دا خو نو ټوله ستا کمال
وو.

مسکان وویل: یا ما خو هیڅ نه دي کړي صرف مي یو څو
لارښوونې ورته وکړې نور خو هغه عقل او فکر درلودی د خپل
فکر په واسطه سم سو.

تر څو شیبو وروسته د زید پلار دفتر ته راغلی او په نرمه
موسکا سره خپل دفتر ته ننوتی، زید د پلار سره تر روغبر
وروسته وویل: بابا وبخښه چي ستا کمپیوټر مي استعمال کړ خو
ما باید دا نیمایي حسابونه چي پاته وه باید رسولي مي وای.

پلار یي تر څو شیبو پوري زید ته په موسکا کتل بیا یي وویل:
زه خوشبخته يم چي الله ستاسو پخیر اولادونه راکړيدي ستا مور
چي کله وفات کیدل نو راته وپویل: سړیه په زامنو به دي هیڅ
فکر نه خرابوي چي مور به یي نه یي نو دوی به څنگه لویان
سي بڼه که بد په دي اړه هیڅ فکر مکوه زه په خپلو زامنو باور
لرم زید که څه هم ډیر شوخ دی خو زه پوره باور لرم چي هغه
به هم یو ورځ حتماً سمیري نن د هغې خبره دا دی ثابت سول زه
درباندي ویاړم زویه.

زید وویل: مننه بابا.

کله چي د تفریح وخت سو نو عايشه او مسکان د کمپنی پارک ته ووتلې، مسکان عايشې ته وويل: عايشې ته همدلته څارنه کوه زه به هلته زید ته زنگ ووهم داسي نه چي زید راباندي راسي يا مي وويني.

عايشې وويل: سمده ورسه.

مسکان زید ته زنگ ووهلې، کله چي زید په تليفون کي د مسکان نمبر ولیدئ نو ژر يي راپورته کړ او اوکې يي کړ، مسکان تر روغبر وروسته په موسکا ورته وويل: څنگه ده اوله ورځ دي په دفتر کي زید گرانه؟

زید وويل: اوله ورځ مي نه ده مخکي هم راتلم خو نن د کار لپاره راغلم مخکي د جيب خرڅ اخیستو لپاره راتلم.

مسکان وويل: پوهيرم خو ددي وروسته بايد د کار لپاره راسي. زید وويل: سمده.

زید چوکۍ ته څنگ واچوئ او تر څو شپبو وروسته يي په نرم برغ او نرمه موسکا مسکان ته وويل: حياء ما يو خبره درته کول. مسکان وويل: بڼه مهرباني.

زید وويل: حياء زما په زړه کي ستا لپاره مينه پيدا سویده زه درباندي مټين سوی يم او مينه در سره کوم.

مسکان د زید په دا خبرې د ځنگنو څخه خپل د لاسو تکیه ایسته کړه سیده کښینسته تر څو شپبو حيرانه وه بيا يي په خوابدي څيهره وويل: حقيقي مينه او که داسي مينه لکه د دا نورو سره چي دي کول چي نن د يوې سره مينه سبا د بلي سره مينه؟

زيد وويل: حياء زما يو خاصيت دى زه هيڅكله قسم نه اخلم كه
 څه هم پر حقيقت وي ځكه چي رښتيا خبره قسم ته اړتيا نلري نو
 ته بيله قسمه باور وكه چي زه در سره د زړه مينه لرم تل مي
 داسي ژوند كوي لكه زه چي د كوم څه په لټه كي يم خو راته
 معلوميدل به نه چي د څه په لټه كي يم خو د كله چي مي ستا سره
 شناخت سويدي داسي فكر كوم چي هغه څه مي پيدا كړل چي په
 لټه كي يي وم.

مسكان وويل: تا تر اوسه زه نه يم ليدلي دا كه بدرنگه وم نو بيا؟
 زيد وويل: ليونى! مينه د زړه څخه او په زړونو كي كيږي مينه
 په څيهره پوري اړه نلري ته كه هر ډول يي هر څنگه يي زما
 قبوله يي.

مسكان وويل: سمده خو زه ستا د مينې جواب اوس نسّم دركولاي
 ځكه ستا يو شرط پاته دى تر هغه وروسته به بيا پر دې موضوع
 خبرې وكړو.

زيد وويل: سمده نو ونيسه شرط دي راته ووايه.

مسكان وويل: كله چي د دفتره رخصت سوي زنگ در وهم بيا
 درته وايم اوس دي كار وكه.

زيد وويل: سمده چي خوښه دي وي.

وروسته زيد او مسكان خداى په امانى سره واخيستى، كله چي
 مسكان خبرې خلاصې كړې پيره پریشانه او په فكر وكي ډوبه
 سوه، عايشه يي تر څنگ كښينستل ورته وپويل: څه خبره ده
 مسكان ولي داسي خوابدي سوي؟

مسكان وويل: زيد د مينې راته وويل.

عائشي وويل: دا خو بنه خبره ده ستا پلان کاميابه سو نو ته خوابدي په څه يي؟

مسکان وويل: بس داسي بل رکم احساس مي وکړ کله چي هغه د ميني راته وويل نو بدن مي ورپرديدي.

عائشي وويل: مسکان! آيا داسي خو به نه يي چي ته هم د هغه سره مينه کوي؟

مسکان وويل: عائشي! دا څه وايي زه يو واده سوې بنځه يم زه او مينه؟

عائشي وويل: ايا خاوند تا په خپله خوښه کړيدئ يا چي دي کورنۍ ورکولې ايا ستا سره يي مشوره وکړه؟

مسکان وويل: زما خاوند که څه هم کورنۍ مي زما بيله مشوري ورکړم خو بيا هم زه ور سره خوشحاله يم هغه ډير نیک او پرهيزگار انسان دی.

تر څه خبرو وروسته تفريح خلاصه سول مسکان او عائشي بيرته په کار پيل وکړ، د کار په شروع کي به زيد د دفتره راووتئ او د کاريگرو سره به په موسکا برغيدئ او په کارو کي به يي مرسته ور سره کول، مسکان به هغه ته د سترگو تر کونجو کتل او څارۍ به يي او د هغه موسکا او نرمو خبرو به خوشحاله کول خو خپل خوشحالي به يي نه څرگندول.

زيد د کاريگرو سره مصروف وو چي ساعت ته يي وکتل نو رخصتۍ ته لږ وخت پاته وو زيد ولاړئ او خان يي تيار کړ تر تياريدو وروسته يي ساعت ته وکتل وخت پوره وو بيا يي تليفون وکتئ خو زنگ نه وو ورته راغلئ، زيد په دفتر کي په تمه سو،

ڪاريگر ٽول ووتل خو زيد لا هم دفتر ڪي وو او د مسڪان د
تليفون انتظار بي ڪوي، تر خو شپو وروسته د مسڪان زنگ
راغلي او زيد په تلوار سره اوڪي ڪر تر روغبر وروسته زيد
وويل: ښه تا ويل دريم شرط درته وايم اوس بي ووايه.

مسڪان وويل: سمدہ ته اوس چيري بي؟

زيد وويل: دفتر ڪي يم.

مسڪان وويل: د دفتر څخه راووخه په پښو را روان سه موټر مه
در سره راوله.

زيد د دفتر څخه دباندې سرڪ ته ووتئ مسڪان ته بي وويل: ښه
دا دي را ووتم.

مسڪان وويل: اوس د دفتر پر چپه خوا روان سه خان هغه لويي
څلور لاري ته ورسوه.

زيد همداسي وڪره او خان بي څلور لاري ته ورسوي بيا بي
مسڪان ته په اوږدو ساو اخیستو وويل: ښه دا دي دلته هم را
ورسیدم.

مسڪان زيد د ليري څخه څاري بيا بي ورته وويل: بانڪ در
معلوميري؟

زيد وويل: هو هغه خو پر دا دوهم سرڪ دي.

مسڪان وويل: اوس هلته ولاړ سه.

تر خو شپو وروسته زيد هلته خان ورسوي بيا بي مسڪان ته
وويل: دا دي دلته هم را ورسیدم اوس وايه څه وڪم؟

مسڪان وويل: د بانڪ پر مخامخ پارڪ دي د پارڪ مخته خان
ورسوه!

زيد همداسي وکره او د پارڪ مخته ولاړی بيا يي مسڪان ته
وويل: بڼه اوس څه وکم.

مسڪان ورته وويل: د پارڪ په بغل کي دروازي ته نږدي دا دوه
کوچنيان هلک او انجلي ويني؟

زيد شاوخوا وکتل دوه کوچنيان يي وليدل چي د بوټو رنگولو
برس او رنگ يي ايښي دي مخته بيا يي مسڪان ته وويل: دا د
بوټو رنگ چي کوي دا کوچنيان يادوي؟

مسڪان وويل: هو دا يادوم دوی ته ورسه.

کله چي زيد هغو کوچنيانو ته خان ورسوی نو هغو کوچنيانو چي
زيد وليدی نو کوچنی انجلي زيد ته وويل: ماما بوټونه رنگوي؟
زيد وويل: يا لورکی.

زيد مسڪان ته وويل: را ورسيدم ورته.

مسڪان وويل: ته د هغه کوچنی انجلي تندي وگوره!

زيد چي کله د انجلي تندي وکتی نو د هغي سخته تبه وه، زيد
وويل: اوه ددي خو سخته تبه ده دا بايد روغتون ته ورسول سي.

زيد د مسڪان څخه تليفون بند کړ او کوچنی انجلي ته يي وويل:
راځه لوري ته مريضه يي ډاکټر ته به دي بوخم.

وروسته زيد دواړه ولاړ کره او روانول يي چي انجلي خپل د
بوټو برس او رنگ ته اشاره وکره وپويل: ماما زما شيان پاته
سول.

زید چي ورته وکتل بیا یی وویل: پریرده یی لورکی زه یی بیا پیسی درکوم.

وروسته زید هغه کوچنی انجلی او ورور یی روغتون ته ورسول او هلته یی ډاکټر ته ور بنکاره کړه، ډاکټر ورته وویل: د ډیره یخه او ستړیا څخه داسی سویده نور کمه د تشویش وړ خبره نه ده زه به دوا او یو څو پیچکاری ورکم ان شاءالله د هغه سره به بڼه سی.

زید وویل: سمدۀ ډاکټر صاحب.

بیا ډاکټر دوا ورته را وغوښتل او زید ته یی وویل: نرس به دا پیچکاری دلي ورته ولگوي تاسو یو څو شپې انتظار وکړی.

زید وویل: سمدۀ ډاکټر صاحب کمه خبره نه ده او دا ورور یی هم در سره وگوره خدای نکړه کمه مریضی ونلری.

زید دباندی ووتی او مسکان ته یی زنگ ور ووهلی، کله چي مسکان تلفون اوکي کړ تر روغبر وروسته زید وویل: مسکان وبخښه تلفون می درباندی بند کړ د هغه کوچنی انجلی سخته تبه وه ډاکټر ته می راوستل.

مسکان وویل: ته پوهیری دا څوک دي او دي حالت ته د چا د لاسه راوستل سویدی؟

زید حیران وویل: یا نه پوهیرم.

مسکان وویل: دا د هغه فروفیسر اولادونه دي چي تا یی پلار په ټول پوهنتون کي وشرموی او د هغه د کوچنی ناپوهی او غلطی څخه دي ډنډوره جوړه کړه پوهیری د فروفیسر د کورنی او ددي کوچنیو اولادو د دي بد حالت مسؤله یی څوک دی؟ همدا ته یی.

زید په حیرانتیا وویل: پوهیږم چې ما غلطې وکړه خو د دوی ددی بد حالت لامل څنگه زه یم؟

مسکان وویل: ستا د هغه غلطۍ په سبب چې فروفیسر یې د شرم په اور کې سوځوئ هغه تر ډیره وخته ونسوای زغملای نو مجبوره سو ځان وژنه یې وکړه.

زید په دې سره ډیر حیران سو او بدن یې په ریزیدو سو بیا یې وویل: څه؟

مسکان وویل: هو هغه ځان وژنه وکړه.

زید خپل حواس د لاسه ورکړه پر مخکې کښینستی تر سترگو یې اوبنکې روانې سوې وپویل: دا ما څه وکړه یا خدایه!

زید تر ډیره ژړل بیا یې وویل: زه نه وم خبر چې زما د مسخرو او توکو څخه به دومره ستر تاوان رامنځته سي.

مسکان په غوسه وویل: توکې؟ دې ته ته توکې وایې؟ د یو چا د احساساتو او عزت سره لوبو ته ته توکې وایې؟

د زید تر سترگو لا اوبنکې روانې وې چې بیا مسکان ورته وویل: اوس پوه سوې چې ته څومره بد او عیاش طبیعته انسان یې د خپلې خوشحالی لپاره د هر چا په ژوند لوبې کولای سي داسې انسان د مینې نه بلکې د نفرط وړ دی دا زما پلان وو چې تاته ستا ځان در معرفي کړم او زه پخپل پلان کې کامیابه سوم نور بڼه وخت درته غواړم.

مسکان تلیفون بند کړ، زید چې تر سترگو یې اوبنکې بهیدلې تلیفون یې د غور څخه په ډیرې مایوسۍ لیرې کړ او تر څو شپبو پورې هلته ناسته وو او ژړل یې وروسته نرس راغلئ او ورته

وٻويل: وبخڻي صاحبه ستاسو مريض ته مو پيچڪاري ولڳول
اوس يي بيولائي سي.

زيد د سترگو ڇخه اوبنڪي پاڪي ڪري وروسته ور ولاړ سو او د
فروفيسر کوچنيان يي ڪور ته روان ڪرل، عايشي مسڪان ته
وويل: مسڪان! ته يواري د زيد صفت ڪوي بيا يي غيبت ڪوي
اوس چي هغه سم سو نو تا بيا دومره سختي خبري ور سره
وڪري نه پوهيرم چي دي ڪي ته ڪم مقصد لري؟

مسڪان اورده ساه واخيستل بيا يي په خوابدتيا وويل: عايشي زه
پوهيرم هغه سم سويدئ او په راتلونڪي ڪي به هم سم وي خو دا
هر ڇه ما د هغه لپاره وڪرل دا په بد انداز خبري هم ما د هغه په
خاطر وڪري چي د هغه زما ڇخه نفرط وسي او ما هيره ڪري.

عايشي وويل: فڪر نڪوم مسڪان چي هغه دي تا هيره ڪري.

مسڪان وويل: زه د همدا نن او د همدي اوس ڇخه دا سيمڪار د
بندوم بيا يي تلفون ته نه اچوم د هغه به يو ڇو ورڇي پياد يم
وروسته يي حتماً هيريرم.....

د زيد عمليات لا هم شروع وه د عمليات د اطاق مخته ٽول ورته
په تمه وه ٽولو خپل حواس د لاسه ورڪري وه، مسڪان خپل سر
ديواله ته لڳولئ وو او په فڪرو ڪي ڊوبه وه.

...زيد په رخشه ڪي د فروفيسر کوچنيان ڪنڀنول او د هغوي د
ڪور پر طرف روان سول چي تر ڇو شپو تگ وروسته د
فروفيسر ڪور راورسيدئ، زيد کوچنيان د رخشي ڇخه راکڻسته
ڪره او ڪور ته يي ننايستل، ڪله چي کوچنيان ڪور ته ننوتل نو
مور يي ڊيره خوشحاله سوه د هغو په ليدو د خايه را ولاړه سوه

او هغوی یی په غیر کي ونيول او د لور په لاس کي په کينوله لیدو ډیره وارخطاء سووه، زید هغې ته وویل: مه وارخطاء کیره خاله ددی تبه وه ما ډاکټر ته بوتله د وارخطایی کمه خبره نه ده دا اوس بڼه ده.

د فروفیسر میرمنې وویل: الله دي خیر درکي زویه نن یی خوومه وه چي مریضه وه خو زما سره دومره څه نه وه چي ډاکټر ته یی بوخم د کور سامانونه مو هم د ډوډی په رانیولو رانیولو کي ټول خرڅ کړل اوس هغه هم نه دي راپاته.

زید د فروفیسر د میرمنې د خبرو په اوریدو سخت پریشانه سو غابښونه یی د پریشانیه سره وجنگول او د درده یی سترگي پټي کړي تر څو شپبو وروسته زید خپل بتوه راویستل او ټولې پیسې یی د فروفیسر میرمنې ته ورکړي ورته وپویل: خاله دا واخله اوس گزاره په وکه زه بیا وروسته راخم.

د فروفیسر میرمنې د زید څخه مننه وکړه او ډیرې دعاوي یی ورته وکړي، زید چي د فروفیسر د کور څخه راووتی تر سترگو یی اوبنکي روانې وې. زید چي کله کور ته ورسیدی تر حمام وروسته پریشانه پر کټ کښینستی تلفون یی راواخیستی او د مسکان نمبر یی راوستی خو کله چي یی زنگ ور ووهلی نو د هغې تلفون بند وو، زید ټوله شپه خوب ونکړ د مسکان او د فروفیسر د کورنی په فکر کي وو، کله چي سهار سو تر ناشتي وروسته زید دفتر ته روان سو، په دفتر کي هم زید مسکان ته تلفون کوی خو د هغې تلفون هیڅ کار نکوی، زید ډیر پریشانه وو کله چي کار کونکي راغله نو زید به یی ډیر پریشانه لیدی تر څو شپبو وروسته مسکان او عایشه هم راغلي، د مسکان زړه وو

چي لومرئ زید ته وگوري حالت يي معلوم کړې خو د عايشې او نورو کارکونکو پام يي ځانته نه را اړوئ، کله چي دوی پر خپل چوکی کښينستي نو د عايشې نظر پر زید ولگيدئ نو مسکان يي پلاس وښورول د زید خواته يي اشاره وکړه بيا يي وويل: مسکان! هلته وگوره.

مسکان چي کله د زید خواته وکتل نو زید ډير پريشانه وو، مسکان تر څو شپبو پوري په خواشيني زید ته کتل وروسته يي مخ ځني واړوئ.

په دفتر کي غونډه جوړه سوه د زید پلار ټول کارکونکي رابلي وه خو مسکان څه ناوخته دفتر ته راله، کله چي مسکان د غونډو تالار ته رانوتل نو د زید پلار ورته وويل: مسکان لوري زید خو در سره خبر که چي راسې! مسکان وويل: سمدې صاحبه.

مسکان چي کله د زید دفتر ته ورغله نو وپلیدل چي زید په دفتر کي نسته کله چي مخته د زید ميز ته ور نږدي سوه نو د زید تليفون يي وليدئ، مسکان شاوخوا وکتل بيا يي ژر د زید تليفون را واخيستئ او د نمبرو ليست يي وکتئ، کله چي يي وکتل نو لومرئ ددې نمبر وو او تر ۳۰۰ پوري زنگونه يي نمبر ته چي د زید سره يي خبرې پر کولي ور وهلي وه، مسکان په دي سره ډيره پريشانه سوه بيا يي تليفون کښينوئ غوښتل يي چي ووځي خو په دي وخت کي يي په تشناب کي د اوبو د څاڅکو رغ واوريدئ، مسکان چي کله ور نږدي سوه غور يي ورته ونيوئ نو د زید ژړا يي تر غور سوه چي په تشناب کي يي ژړل، په دي سره مسکان نوره هم پريشانه سوه او د زید ژړا ډير تاثير باندي

وڪر او تر سترگو يي اوبنڪي رواني سوي، تر خو شپبو وروسته
 يي فڪر وڪر چي زيد د ژرا خخه ڇنگه منعه ڪري نو خپل
 سترگي يي د اوبنڪو خخه پاڪي ڪري بيا يي د تشناب دروازه ور
 وٽڪول وپويل: صاحبه مشر صاحب مو غواري.

د مسڪان په برغ سره د زيد ژرا ودريدل خو برغ يي ونه پيژندئ
 چي د چا دي بيا يي تر خو شپبو وروسته ورته وويل: سمدہ
 درخم.

د مسڪان زره ڇه ارام سو چي ڇه دا دي د زيد ژرا خو مي
 ودرول، وروسته د دفتره ووتل او د غونڊو تالار ته ننوتل د زيد
 پلار ته يي وويل: ورته ومي ويل راڃي.

د زيد پلار وويل: صحي دي لوري مننه.

د زيد د پلار د مسڪان سترگو ته پام سو چي سري وي فڪر يي
 ڪوئ چي مسڪان ڙلي دي چي وروسته يي پام د زيد په راتلو
 واوبنتئ، زيد چي ڪله پر چوڪي ڪنڀينستي نو غونڊه شروع سوه د
 زيد پلار وويل: نن زمور و ستاسو موضوع دا ده چي ڇه وخت
 ڪيري زمور اجناسو په بازار ڪي خان اچولئ دي د نورو ڪمپنيو
 د اجناسو په مقابل ڪي ستاسو نظرونه ڇه دي چي بايد ڇه وڪرو
 چي مور بيرته خپل اجناسو ته لوي بازار پيدا ڪرو؟

د زيد د پلار ڪاروباري شريڪانو او ڪارڪونڪو ٽولو خپل نظرونه
 وويل خو زيد او مسڪان ڇه نه وويل په اخيره ڪي د زيد پلار
 وويل: زیده تا خپل نظر نه ووايه ته هم خپل نظر ووايه.

زيد تر خو شپبو چپ وو وروسته چي ڪله ولاړ سو نو وپويل:
 تاسو ٽول ڇني په ڪاروبار ڪي تر ما مشران ياست او ڇني په

د زید په دي خبرو سره د مسکان په زړه کي د زید لپاره نور هم
 خای ډیر سو، بیا د زید پلار وویل: سمده زویه چي څنگه دي
 خوښه يي خو اوس دي ژر نظر ووايه،
 زید وویل: سمده بابا.

وروسته زید د خپله خایه ولاړ سو د ستيج ومخته ولاړئ بیا يي
 وویل: زیاتره کمپنی زموږ د کمپنی په شمول ځکه تر پښو لويدي
 دي او لويږي چي هغوی د نورو خارجو تجارتي سیاستو تر
 بنکار لاندي راسي او دوی د هغو سره که په عامه اصطلاح
 ووايم سيالي نسي کولای پوهیږئ هغوی کم سیاست چلوي؟
 زموږ اجناس که څه هم مواد يي اصلي وي کم جعلي مواد نه يي
 پکښي استعمال سوي خو بیا هم د دوی د جعلي اجناسو سره
 سيالي نسي کولای خبرې را لنډوم که موږ غواړو بیرته خپلو
 اجناسو ته لوی بازار پیدا کړو نو موږ باید د خپلو اجناسو نوم او
 شکل ور بدل کړو د خارجي کمپنیو اجناس چي کله نوم وبایلي
 نو هغوی هغه شئ بیرته په بل نوم او شکل جوړ کړي او بازار
 ورته پیدا کړي خو موږ چي کم څه بازار ته وړاندي کوو هغه
 څه دي چي کلونه وړاندي خلکو خوښول د خلکو تقاضاوي بدلون
 کوي خلک نوې نوې شيان خوښوي نو موږ به د خپلو اجناسو
 شکل ور بدل کړو بیابه يي بازار ته وړاندي کړو همداغه جنس
 به وي لکه څنگه چي مخکي وو خو شکل او څه تغیر به پکښي
 راوړلو او دا کار هم زه پر غاړه اخلم ستاسو اجازه پکار ده.

د زید تر خبرو وروسته د زید د پلار شریکانو د زید پر وړتیا
 چکچکي وکړي په دي سره نورو کارکونکو هم چکچکي شروع
 کړي بیا د زید د پلار شریک وویل: ستا نظر موږ ته د منلو وړ

دی زمور درته اجازه ده ته په خپل کار پیل کولای سې مور په تا باور لرو مور چي تر ننه په گټه کي روان یو ستا د پلار د برکته ته هم دده زوی یې په تا هم مور باور لرو کامیابی درته غواړو.

زید د هغو څخه مننه وکړه او پر خپل ځای کښینستی، د زید پلار مسکان ته وویل: مسکان لورې تا څه نه وویل ته خو هم ددې کمپنی یو برخه یې تا خپل نظر ولي نه ووايه ایا ته د زید ددې نظر سره موافقه یې؟

مسکان وویل: بلي هو صاحبه ډیر بنایسته او....،

کله چي مسکان په خبرو شروع وکړه او زید یې اواز واوریدئ نو په حیرانتیا یې د هغې خواته وکتل او د ځان سره یې فکر کوی چي د مسکان برخه حیا ته سویدئ، د مسکان هم ورته پام سو نو ځکه یې خپل اواز ته څه تغیر ورکړ او وپویل: او پر ځای نظر دی چي تاسو ور سره موافق یاست زه هم ور سره موافقه یم.

وروسته مسکان خبرې بس کړې او غونډه خلاصه سول ټول دباندي ووتل، زید پر خپل پلان کار شروع کړ د کمپنی د اجناسو شکل یې ور واړوئ او په نورو شکلو او تغیراتو یې بازار ته وړاندي کړل، زید مسکان او نور کاریگر به خپله په کمپنی کي د تولید پر وخت موجود وه او کاریگرو ته به یې د کار لارښونه کول، د زید پلان او نظر کامیابه سو د دوی د کمپنی نوي اجناسو په بازار کي ډیر نوم او شهرت پیدا کړ او ډیره گټه یې وکړه، کله چي د گټې د پیسو د ویش ورځ راغله نو زید پلار او د پلار شریکان یې سره یو ځای سول د زید د پلار شریک زید ته پیسې

ورکري ورته وپويل: واخله دا دی ستا يو فيصد گټه او افرين چي په دومره کم عمر دومره استعداد لري کاش ته مخکي دلته راغلي وای او زموږ سره دي کار کړی وای موږ به د کمپني په اړه د تشويشاتو خلاص سوي وای خومره بوجونه وه زموږ پر دماغو خو الحمدالله ستا په راتلو څه کم سول او باوري يو چي دا نور به هم کميري.

وروسته د زيد د پلار شريک دباندې ووتی او مسکان او څو نور کارکونکي دننه دفتر ته ورغله او په کمپيوټر کي مصروفه سول، د زيد پلار زيد ته وويل: افرين زويه تا نن زما نوم را روښانه کړ درباندي ويارم.

زيد وويل: بابا ددي افرينو لياقت يو بل څوک لري.

عائشي مسکان په څنگل کرار وو هل او وپخندل مسکان موسکي سوه بيا يي عائشي ته اشاره وکړه چي چپ سه، مسکان د زيد په دا خبره پوه سوه چي زيد ما يادوي، د زيد پلار وويل: څوک؟

زيد وويل: يو څوک ده بابا خو پيژنم يي نه د تلفون له لاري يي زه سمې لاري ته راوستلم د ژوند تگلاره يي راوښول زه يي خپلو غلطيو ته متوجي کړم.

پلار يي وويل: ډير ښه! يو ورځ به يي په ما ويني چي زه مننه ځني وکم چي دا زما شوخک يي سمې لاري ته راوستی.

زيد موسکي سو بيا يي وويل: سمدې بابا.

کله چي ماښام سو مسکان پر بام ناسته وه او فکرونو کي غرقه وه د زيد خبرې ور ياديدلي چي ويل يي: بابا ددي افرينو لياقت يو بل څوک لري، يو څوک ده بابا خو پيژنم يي نه د تلفون له

لاري يي زه سمی لاري ته راوستلم د ژوند تگلاره يي راښول زه
يي خپلو غلطيو ته متوجي کړم.

مسکان د زید په دي خبرو يادیدو موسکی سوه بيا يي د عايشي
خبره ور ياده سول چي ورته ويلي يي وه: مسکان! آيا داسي خو
به نه يي چي ته هم د هغه سره مينه کوي؟ په دي سره مسکان
پريشانه سوه او په فکر وکي ډوبه سوه او خپل خاوند ته چي ددي
څخه څه ليري په کمپيوټر اخته وو وکتل بيا مسکان ته دا خبره
ور ياده سوه چي دي زید ته ويلي وه: تا تر اوسه زه نه يم ليدلي دا
که بدرنگه وم نو بيا؟

زید وويل: ليونی! مينه د زره څخه پيل او په زړونو کي کيري
مينه په څيهره پوري اړه نلري ته که هر ډول يي هر څنگه يي
زما قبوله يي.

مسکان په همدې فکر وکي وه چي پر چوکي ناسته بيده سوي وه
چي تر څو شپبو وروسته يي خاوند ورغلي وينورول او ورته
وويل: مسکان؟ مسکان؟

مسکان د خوبه وويل: ها.

خاوند يي وويل: درڅه خپل بيستري ته دي هلته بيده سه!

مسکان ولاړه سوه خاوند يي تر لاس ونيول او بيستري ته يي
بوته او هلته يي پريستل توس يي پر واچوي، مسکان خپل خاوند
ته څو شپبي کتل بيا يي تر سترگو اوښکي راغلي، خاوند يي
حيران سو بيا يي پر تندي لاس ور ونيوي ورته وويل: څه خبره
ده ولي ژاري گراني؟

مسکان په ژړا وويل: هيڅ نه بس داغسي.

خاوند يي وويل: خيريت خو به يي که کمه خبره يي ماته ووايه.
مسکان فکر کوي چي څه ووايي بيا يي مور ور ياده سول وپويل:
هو خيريت دی بس يو څه مي مور وياديدل.

خاوند يي وويل: ليونۍ! په همدا کوچني خبره ژړا درغله؟ خو
سبا به دي ور ولمر.
مسکان وويل: سمده مننه.

خاوند يي وويل: انو اوس بڼه خوشحاله بيده سه!
مسکان اوبڼکي پاكي کړي او خاوند ته يي وويل: سمده بڼه شپه
درته غواړم ته هم بيده سه.

خاوند يي وويل: سمده گراني څه کار مي پاته دی کمپيوټر کي
چي هغه وکم بيا بيديرم.

وروسته مسکان بيده سول او خاوند يي په کمپيوټر کي مصروفه
سو.

څو ورځي وروسته د کاريگرو د معاش مياشت پوره سوې وه
زید خپل پلار ته وويل: بابا د کاريگرو معاش نور زه ورکوم تر
څو درغلي په کښي ونسي کاريگرو څه وخت مخکي شکايت
راته کړئ وو چي د دوی څخه معاش گرځول کيږي نو ځکه
دوی ته معاش نور زه ورکوم که ستا خوښه يي؟

پلار يي وويل: سمده زويه دا خو ډيره بڼه خبره ده کمپني په
همدي کاريگرو چليږي که دوی نه يي نو کمپني به هم نه يي بڼه
دی چي ددي موضوع څخه دي خبر کړم که وخت پر تير سوی
واي شايد ناوړه پايلي يي درلودلي واي زما خوښه ده واخله دا د
تجری کيلي دي هر وخت چي مياشت پوره کيدل ورکوه يي ځني.

زید وویل: سمدہ مننه بابا.

زید چي کله مازیگر او د رخصتیدو وخت سو ټول کاریگر راوغوښتل او په تولیدي کمپنی کي یي دننه ټولو ته د معاش د ورکړې پروسه شروع کړه د زید ملگري به د کاریگر نوم وایه زید به معاش ورکوی، په همدې اطاق کي مسکان هم موجوده وه هغه حسابونه یي کمپیوټر ته رسول چي زید پکښي معاش کاریگر و ته ورکوی، په اخیر کي زید د خپل جیب څخه پیسې راوکښلې ملگري ته یي وویل: اقباله دا پیسې واخله د فروفیسر د کوچنیانو ورکتون ته ورسه او دا پیسې یي تحویل کړه د هغو د ورکتون هم میاشت پوره ده او دا نوري پیسې یي میرمنې ته ورکړه او زما سلامونه هم پر وایه.

مسکان د زید په دي خبره ډیره خوشحاله سوه چي زید د فروفیسر د کورنۍ سره کمک کوي.

اقبال وویل: سمدہ او زما جیب خرڅ.

زید ملگري ته پیسې ورکړې ورته وپویل: واخله یو خوستا دا هره ورځ جیب خرڅ هم زه لیونی کړم.

اقبال وویل: لیونی یي بیا ولي کړي خو دا دی زه دي هم کارونه درکوم مفتي خو یي نه درڅخه غواړم.

زید موسکی سو بیا یي وویل: سمدہ ورسه دا پیسې پر وخت ور ورسوه د ورکتون مدیر ته ووايه چي بڅښه کوه سهار نه وو فارغه چي تحویل کړې مو وای.

اقبال وویل: سمدہ.

وروسته اقبال ووتی او کاریگر هم یو یو وتی او کورو ته تلل مسکان هم کمپنی کی گرخیدل چي پر یو کوچني برقي ماشين يي سترگي ولگیدی چي کاریگر و چالاند پري ایښي وو، مسکان کوبښښ وکړ چي هغه بند کړي خو و یي نسوای کولای، تر څو شپبو وروسته زید ته ورغله او ور ته یي وویل: صاحبه کاریگر دباندې ووتل خو یو ماشين يي چالاند پري ایښی دی ما کوبښښ وکړ چي بند يي کړم خو نه بندیدئ تاسو راسی ویگورئ.

زید وویل: پیره دار چيري دی؟

مسکان وویل: هغه ویل چي کور ته سودا وړم ستاسو د تلو تر وخته بیرته ژر راحم.

زید وویل: اف خدايه دا څه بي عقلان دي ماشين يي چالاند پري ایښی دی او دوی تللي دي.

وروسته ور ولاړ سو او د ماشين پر خوا دی او مسکان ورغله، کله چي ماشين ته ور ورسیدل نو زید شاوخوا پر وگرخیدی ځکه دی هم نه پوهیدی چي دا څنگه بنديري يوازي پیره دار پوهیدی چي ماشينان څنگه بنديري او چالانده کيري، زید څو سويچان ور ووهل خو ماشين بيا هم نسو بند، بيا زید مسکان ته وویل: ته هلته ورسه د برق اطاق ته وگوره هلته خو به يي د ساکت لین نه يي چي بنديري.

مسکان د برق د اطاق پر خوا ور روانه سول زید په ماشين کي نور بتان او سويچان ور ووهل چي بند يي کړي چي یو دم يي پر یو لڅ لین لاس ولگیدی او برق ونيوی، په اطاق کي مسکان ولیدل چي نور لینونه نسته یو لین په برق کي دی نو هغه يي وکښی، زید تر لین بندیدو وروسته برق پریښوی او بي هوبښه پر

مُحڪه ولويدئ، برق بند بند كيدئ مسڪان حيرانه سول چي دا
ولي نو حُڪه ژر بيرته زيد ته ورغله چي وپليدل زيد پر مُحڪه
پروت دئ نو يي ژر ور وُغستل او وينسوروي ورته وپويل:
صاحبه صاحبه.

خو زيد لا هم بي هوبنه وو بيا مسڪان وبنسوروي ورته وپويل:
زيدہ! زيدہ!

خو زيد بيا هم برغ نڪوي او بي هوبنه وو، مسڪان ڊيره وارخطا
وه بيا يي په ژرا وويل: زيدہ! زيدہ کښينه.

خو زيد لا هم بي هوبنه وو، مسڪان ڊير وژرل بيا ولاړه سوه او
په تلوار يي اوبه راوړلي او پر زيد يي وپاشلي، په دي سره زيد
په هوبن راغلي او راکښينستي، مسڪان ڊيره خوشحاله سوه خو
لا يي هم تر سترگو اوبنڪي بهيدلي زيد چي هغي ته وکتل نو د
هغي د اوبنکو په ليدو ڊير حيران سو بيا يي په موسکا وويل: څه
خبره ده؟

مسڪان نوره هم په ژرا سول بيا ولاړه سول او د تشنابو پر خوا
ولاړه، زيد هلته ناست وو چي په دي وخت کي پيره دار راغلي
زيد ته يي وويل: څه خبره وه صاحبه؟

زيد په غوسه ورته وويل: بي عقله ماشين دي داغسي چالاند پري
ايښي وو ته وتلي وي.

پيره دار وويل: صاحبه زه وختي ددي خايه ولاړم چي کاريگر
اخته وه زوي مي نوي زيږيدلي دي هغه مريض وو دوا او څه
سودا مي کور ته يوړل.

د پیره دار د عذر په اوریدو زید څه نرم سو بیا یې وویل: څه
صحي دی ورسه سم یې وگوره چي بند سویدی که یا؟
پیره دار وویل: سمده صاحبه.

زید د تشنابو پر خوا ورغلی مسکان لا هم هلته په تشناب کي
ولاره وه او ژړل یې زید تر څو شپبو هلته ورته ولاړ وو بیا یې
دروازه ور وټکول او ورته وپویل: اغلي خیریت دی هیڅ خبره
نه ده راځه کور ته ناوخته کیري زه به دي ورسوم.

تر څو شپبو وروسته زید دفتر ته ولاړی خپل شیان یې ټولول د
تلو تیاری یې نیوی، مسکان ارامه سول مخ او لاسونه یې پریولل
او بیا دباندې راووتل، زید هم خپل شیان او د مسکان دستکول
راواخیستل او دباندې راووتی او دستکول یې مسکان ته ورکړ او
دواړه دباندې ووتل، دباندې زید مسکان ته وویل: ته دلي ودریره
زه به موټر د پارکینگ څخه راوباسم.

مسکان په ژر غوني رغ ورته وویل: ته تکلیف مکوه زه تلای سم
کورته.

زید وویل: یا هیڅ تکلیف ندی زه هم هغې خواته ځم.

مسکان وویل: سمده.

کله چي زید موټر راویستی نو مسکان موټر کي ور سره
کښینستل او د مسکان د کور پر طرف روان سول، مسکان پیره
پریشانه وه د زید خواته یې هیڅ نه کتل زید به کله کله هغې ته
وکتل چي د هغې پریشانی به یې ولیدل نو د هغې پر بیرې به
موسکی سو زید به د هغې څخه د لاری پوښتنه کول چي کمی
خواته ولاړ سم مسکان به په کرار او زهیره لهجه اشاره ورته

ڪول ڇي داسي درخه، تر ڇو شپو وروسته د مسڪان ڪور
راورسيدي مسڪان زيد ته وويل: بس همدلته يي ودروه.

زيد موٽر ودروي مسڪان د ڪنٺه ڪيدو پر وخت زيد ته وويل:
منه.

زيد پوه سو ڇي مسڪان بيريدلي ده نو ڇڪه يي نور ڇه نه وويل
صرف يي ڪوچني مننه وڪره زيد ورته وويل: د منني ور نده
اغلي.

مسڪان ڪنٺه سول او ڪور ته روانه سول ڪله ڇي زيد روان سو
نو مسڪان د شا لخوا ورپسي ڇو شپي ڪتل ڇي زيد يي د سترگو
پناه سو بيا ڪورته ننوتل، ڪله ڇي ماڻام سو زيد پر بام ناست وو
ڇاي يي ڇينلي تر ڇنگ يي په ڪمپيوٽر هم مصروفه وو ڇي
زنگ ورته راغلي، زيد د مصروفٽيا په خاطر تر ڇو شپو
وروسته موبائل راپورته ڪر ڇي ورته وپڪتل نو د مسڪان
پخواني نمبر وو ڇي دده سره يي خبري پر ڪولي، زيد ڙر
ڪمپيوٽر پر ميز ڪنٺينوي او تليفون يي اوڪي ڪر او په تلوار يي
ورته وويل: سلام حياء!

خو د مسڪان لخوا جواب نه ورڪول ڪيدو زيد بيا ورته وويل:
حياء زما اواز اوري؟

مسڪان ڙرل او د زيد خبرو ته يي غور نيولي وو، زيد د هغي
ڙرا واوريدل بيا يي وويل: حياء ته ڙاري؟ خيريت خو به يي؟
هي ليوني؟

مسڪان تر ڇو شيبو وروسته په ڙرا ورته وويل: ستاسو د ڪمپني پيره دار دباندې نورو خلکو ته اوس ويل چي ته برق نيولي وي ما واوريدل.

زيد موسڪي سو بيا پي وويل: يا هغه دومره د پريشاني خبره نه وه.

مسڪان ورته وويل: ولي هغه د بيٽري برق وو چي وايي دومره د پريشاني خبره نه وه پر خان پام ولي نڪوي؟

زيد بيا په موسڪا وويل: نو خو ته نه وي چي پام دي راباندي ڪري واي.

مسڪان وويل: بس سمدو زما سره نور خبري مڪوه بي عقله.

زيد وويل: پوهيري حياء چي دا ڇو ورځي پر ما څنگه تيري سوي چي تا تليفون بند ڪري و و سم مرگ وو راباندي.

مسڪان د نازه وويل: بنه وسو دا مي سزا درڪول چي سم سي.

زيد وويل: حياء مر مي که خو بيا داسي سزا مه راکوه چي په يوه بنار کي يو خو ليدلای در سره نسيم شتون دي احساسوم خو لمسولای دي نسيم فکر کوم ته ماته ڊيره نردي يي خو ليدلای دي نسيم ولي داسي احساس کوم لکه د ڊيره پخوا چي مي در سره خپلوي وه ولي داسي احساس کوم چي زما ژوند په تا پوري تړلي دي.....

د زيد عمليات خلاص سول ڊاکٽر نرسانو ته وويل: شيان نور سره ٽول ڪري،،

نرس وويل: ولي ڊاکٽر صاحب دده عمليات خو لا تر اوسه نه دي بشپړ سوي؟

ڊاڪٽر وويل: د زهر و ڊير وخت ڪيري چي خورلي يي دي
 ٽول بدن ته جذب سوڀدي دده ژوندي پاته ڪيدل ناممڪين دي نو
 بنه به دا وي چي پاته ڄو ساعتونه د ڪورني سره تير ڪري.

وروسته نرسانو شيان ٽول ڪرل ڊاڪٽر دباندې ور ووتئ، د ڊاڪٽر
 په ليدو ٽول د هغه مخته ور غله د زيد پلار وويل: ڄنگه سو
 ڊاڪٽر صاحب د زيد زوي عمليات مي؟

ڊاڪٽر ورته وويل: سلطانه د اوس لپاره خو زيد بنه دي خو زه
 ڊيره بڄبنه غوارم چي دا وايم چي ستاسو زوي به يوازي د يو
 ڄو ساعتو لپاره ژوندي وي.

ددي په اوريدو ٽول ڊير حيران او حواس يي د لاسه ور ڪرل او
 ٽول په ڙرا سول، د مسڪان بدن په ريرديدو سو هغي خو د اوله
 خپل حواس د لاسه ور ڪري وه او ڙرا يي د ڊيره غمه وچه سوڀ
 وه، د زيد پلار وويل: دا ڄه وايي ڊاڪٽر صاحب زه نغوارم زيد
 زوي مي د لاسه ور ڪرم ته همدا اوس تر ٽولو تڪره ڊاڪٽر
 راوغواره چي هر چيري وي او هر ڄومره مصرف ڪوي.

ڊاڪٽر وويل: سلطانه زه ڊيره بڄبنه غوارم ڪه د ٽولي نري
 ڊاڪٽران راوغواري هم فايده نڪوي چي ٽول مال و دولت دي
 مصرف ڪي هم ڪمه پايله نه ور ڪوي دده د زهر و ڊير وخت
 ڪيري چي خورلي يي وه ٽول بدن ته جذب سوڀدي ده فڪر ڪوم
 چي د يو ڄه يا د يو چا لپاره يي ڄان تر ڊيره حده ڪنٽرول ڪري
 وو ڪه نه ڊير وخت مخڪي به لويدلئ واي.

د زيد پلار پر سر لاسونه ونيول بيا يي وويل: يا خدايه دا ڄه
 اورم.

بیا ډاکټر وویل: سلطانه تاسو حوصله وکړئ زید خو شپبو وروسته په هوبن راځي تاسو ور سره لیدلئ سئ د تقدیر فیصلې نه اوري.

تر څو شپبو وروسته زید په هوبن راغلئ هوبن ته په راتلو سره سم یې د مسکان مسکان نوم یادوئ، نرسان هغه ته غوږ سول بیا یو نرس دباندي ور ووتئ وپویل: په تاسو کې مسکان څوک ده؟ ټولو مسکان ته وکتل نرس وویل: مریض ستاسو نوم یادوي نو ښه به دا وي چې تاسو اول ور سره ووينئ.

مسکان د عملیات اطاق ته ورغله او د زید تر څنگ ودریدل، زید چې کله سترګې خلاصې کړې نو مسکان یې ولیدل د هغې په لیدو موسکې سو مسکان په اوبنکو ډکو سترګو وویل: ولي دي داسې وکړه؟

زید په سخت اواز وویل: مسسکان ما خو درته ويلي وه چې زما ژوند په تا پوري تړلئ دی.

مسکان تر څو شپبو وروسته وویل: تا زما سره کړې وعده ماته کړل زه به دي هیڅکله ونه بڅنم.

زید وویل: مسکان زه تا نه ملامتوم ځکه ما هغه څه غوښتل چې را رسیدل یې ناممکینه وه او تا په اړیکو پاللو کې کمزوره هم نه بولم ځکه تا د نه پاللو سبب درلودئ خو ما ته هغه دنیا خوند نه راکوي چې ته پکښې د بل چا یې زه به په هغه دنیا کې درته انتظار کوم.

مسکان د زید تر څنگ کښینستل د هغه لاس یې په خپل لاس کې ونيوئ او مچ(بنګل) یې کړ بیا په ژړا د اطاقه او بیا د روغټونه

ووتل او د کور پر طرف روانه سول، کله چې مسکان ولاړه نو
د زید پلار او وروڼه اطاق ته ورغله.....،

بیا زید وویل: حياء زه اوس سم سوی یم په الله باور وکړه.

مسکان وویل: پوهیرم.

زید وویل: نو بیا ولي نه راسره ویني.

مسکان وویل: د تقدیر فیصلې دي که نه ما به یوه دقیقه هم ستا
څخه لیري نه وای تیره کړي.

زید وویل: زه دي په دي نه مجبوروم حياء شاید ته ددي لپاره یو
سبب ولري خو زه به رب ته دعا کوم چې مور ژر سره یو ځای
کړي.....،

د زید د خبرو په جریان کې مسکان د ځان سره فکر کې وویل:
ناممکینه ده زیده زه به بیا دعا کوم چې رب مو په هغه دنیا کې
ژر تر ژره سره یو ځای کړي په دي دنیا کې به مو نصیب سره
ونه سي.

تر څه خبرو وروسته مسکان وویل: ډاکټر ته ولاري؟

زید وویل: یا هلته کمپنی کې دي وخت کې یو همکاره هم وه
هغې ژر ساکیت وکښی د برقه څخه نو ځکه ډیر وخت یې نه یم
نیولی.

مسکان وویل: بیا هم ډاکټر ته ځان ور بنکاره کړه خدای نکړه
وروسته بیا تاوان درته ونکړي شاید اوس یې زخم پټ وي.

زید وویل: سمدې سبا ته به ان شاءالله ورسم.

مسکان وویل: سمدې چې بیا دي هیر نسي.

بيا مسكان وويل: زیده نور بیده سه ناوخته دی ستري سوی به
بي.

زید وويل: سمدہ خو خبره واوره!

مسكان وويل: بنه ووايه.

زید وويل: مينه در سره لرم.

مسكان موسکی سوه بيا بي وويل: بیده سه ليونيه.

زید په خدا وويل: سمدہ بنه شپه.

مسكان هم وويل: بنه شپه.

مسكان چي کله خپل بيستري ته ولاړه نو د زید او خاوند په فکر
کي سول تر ډيره بیده نسوه خو کله چي سهار کيدو ته ساعت
وخت پاته وو بیده سوي وه خو د سهار د اذانو سره بيرته
راکښينستل، چي دباندې بي وکتل نو خاوند بي پر لمانځه ولاړ
وو او په ډيري عجزی سره بي لمونځ کوي، مسكان تر څو شپبو
هغه ته کتل وروسته دا هم ولاړه اودس بي وکړ او د لمانځه لپاره
بي تيارئ ونيوئ، کله چي لمر راوختئ تر ناشتي وروسته
مسكان دفتر ته ولاړه چي وپکتل نو زید ډير خوشحاله وو دا هم
موسکی سوه بيا بي عايشي ته سلام ووايه او تر څنگ بي
کښينستل عايشي ورته وويل: بناغلی خو خورا نن خوشحاله دی
چي څه پيښه ده؟

مسكان وويل: بناغلی دي خدای داغسي خوشحاله لري پروند بي
سخت وهم او مرگ راباندې تير کړ.

عايشي وويل: ولي؟

مسڪان وويل: د برق لين ته بي لاس ور وري و و هغه نيولي و و
زه چي باندي راغلم نو بي هوبنه پروت و و ما فكر وڪر چي
خدای نڪره مر سوي دي سخت مي وڙيل خو چي ڪله مي اوبه
باندي وپاشلي راکبينيستي او زه بي د ڙرا په حالت کي وليدم.

عائشي وويل: نو درباندي پوه سوي خو به نه بي چي تا ور سره
په تلفون کي خبري کولي؟

مسڪان وويل: يا نه دي پوه سوي ده فكر کوي چي زه بس
داغسي د بنخولي په خاطر وبيريم نو حڪه پوه نسو.

بيا مسڪان وويل: عائشي هغه اوس ڏير سم سويدي تر پخوا.

عائشي وويل: هغه څنگه؟

مسڪان وويل: پروند چي دي بي هوبنه سوي و و نو زه ڏيره
نردي وم ورته خو ده چي وليدم ڙر بي مخ راڅخه واري او
زما د غير څخه بي سر پورته ڪر وروسته بي تر ڪوره هم
ورسولم بيا بي هم پر ٽوله لار هيڅ ونه ويل او نه بي هم زما
خواته ڪٿي دي.

عائشي وويل: هو ما ته هم ڇه ناڅه معلوميري چي سم سويدي.

عائشي او مسڪان خبري سره کولي چي د زيد د خپله دفتر څخه
په مسڪان کي فكر سو بيا بي د مسڪان د تيري ورځي ڙرا ور
پياد سول چي دده د بي هوبني پر وخت بي ڙيل وروسته د تير
مابنام د حياء ڙرا ور پياد سول بيا د خدمتگار خبره ور پياد سول
چي ڪله په اول وار مسڪان د زيد اطاق ته په غلطي ورغلي وه
چي خدمتگار ورته وويل: د مشر صاحب د دفتر څخه يو انجلي
راغلي وه د خالد صاحب پوښتنه بي ڪول ما د خالد صاحب اطاق

ور بنسولئ وو او دا دلته په غلطي کي راغلي وه، زيد پر دي شكي سو چي داسي نه مسکان حياء وي، کله چي تفريح سوه نو مسکان دباندې د کمپني پارک ته ووتل زيد په هغي پسي وو او حياء ته يي زنگ ور وهئ خو د هغي تلفون بند وو، مسکان غوښتل چي زيد ته زنگ ووهي خو عايشي ورته وويل: مسکان ودريره!

مسکان وويل: څه خبره ده؟

عايشي وويل: هلته وگوره زيد شايد په مورن پسي گوري.

مسکان تلفون دستکول ته واچوئ او د عايشي سره په بانډار مصروفه سول. زيد څو شپي شاوخوا وکتل وروسته ولاړئ د دفتر خواته عايشي او مسکان ورته کتل چي دي ولاړئ، وروسته مسکان تلفون راوکښئ او زنگ يي ور ووهلئ کله چي زيد اوکي کړ نو تر روغبر وروسته مسکان ورته وويل: د ږغه څخه دي داسي معلوميري لکه په ما پسي چي گرځيدي که څنگه زيده؟ زيد په موسکا وويل: هو زه دلته زمورن پر يوې همکاري شکمن سوم ما فکر کوئ چي هغه به ته يي.

مسکان عايشي ته اشاره وکړه چي زيد رښتيا هم په مورن پسي وو بيا يي زيد ته وويل: بڼه ته بيا په انجونو پسي يي؟

زيد وويل: يا په پسي نه يم مازي مي کتل چي هغه خو به ته نه يي.

بيا زيد وويل: حياء باور وکه اوس مي بيله تا په زړه کي بل د هيچا لپاره ځای نسته او نه به هم پيدا سي.

مسکان اوږده ساه واخيسته بيا يي وويل: زيده زه ستا ور نه يم.

زيد وويل: حياء داسي مه وايه كه ته ووايي زه ستا سره په هغه
ډول ژوند كوم هر ركم چي ستا خوښ يي په هم هغه ډول.

مسكان وويل: زیده زه کمزوري لرم.

زيد وويل: څنگه کمزوري؟

مسكان وويل: خير اوس يي پريرده ته دا راته ووايه چي ډاکتر
ته ولاړي که يا؟

زيد وويل: حياء ته پوهيري چي ته نه راسره ويني نو پر ما څه
تيريږي؟

مسكان وويل: پوهيرم زیده خو ته بايد ما درک کړي.

زيد وويل: سمدې زه به وگورم چي ته څنگه په ما ځان نه ويني
که مي هر څه په ځان وکړه بيا به مي نه ملامتوي.

مسكان وويل: زیده لیونی کیره مه.

زيد وويل: ته مي دي ته مجبوره کوي چي داسي وکم.

مسكان وويل: که دي څه وکړه زیده قسم درته كوم چي بيا به
هيڅکله در سره ونه وينم.

زيد تلفون بند کړ څه يي ونه ويل مسكان ډيره پریشانې سوه
عائشي وويل: څه پيښه ده؟

مسكان وويل: زيد وايي که دي راسره ونه ليدل په ځان يو چم
کوم.

عائشي وويل: دا تا خطاباسي هيڅ لا نکوي.

مسڪان وويل: عايشيٰ دا ليوني زه پيڙنم ڊير ضدي دي حتماً يو
ڇهه ڪوي اففف خدايه نه پوهيرم ڇهه وڪم.

مسڪان او عايشه بيرته دفتر ته ولاڙي مسڪان په زيد پسي ڪتل
هغه دننه په خپل دفتر ڪي وو، مسڪان به هغه ته دسترگو تر
بغلو ڪتل بيا بي فڪر وڪر چي د زيد نظر به د خان ڇهه واروم
چي زه حياءِ نه يم نو ڇڪه بي تلفون د دستڪول ڇهه راوڪبئي او
خپل خاوند ته بي زنگ ور ووهلي تر روغبر وروسته بي وويل:
زه دفتر ته رالم هلته پر ميز زما ڪمپيوٽر پاته سوي وو اوس مي
ڊير ٽينگ ورته ضرورت سو ڪه ته فارغه بي نو يواري بي دفتر
ته راوره.

خاوند بي وويل: سمده زه بي ان شاءالله په يو څو دقيقو ڪي در
رسوم.

مسڪان تلفون بند ڪر زيد ته بي وڪتل بيا په خپل ڪار اخته سول
تر څو شپبو وروسته بي خاوند زنگ ور ته راووهلي ورته
وويل: مسڪان زه د دفتر مخته ولاڙ يم.

مسڪان وويل: ڇوڪيدار ته ووايه چي زه د مسڪان خاوند يم بيا
راسه دننه.

خاوند بي وويل: سمده.

تر څو شپبو وروسته بي خاوند دننه دفتر ته راغلي او مسڪان ته
بي ڪمپيوٽر ورڪر، مسڪان قصداً خپل خاوند د خان سره ڇهه
مصروفه ڪر چي د زيد ورته پام سي چي همداسي هم وسوه د
زيد پام مسڪان او خاوند ته ور واوبنتي، زيد حيران سو چي دا
بي ڇهه دي چي مسڪان داسي په مينه ور سره خبري ڪوي.

مسڪان د زيد خواته وڪتل وپلیدل چي زيد دا او خاوند ولیدل بیا
 بی خاوند ته وویل: بنه سمدہ ته ولاړ سه او د زحمتہ دي ډیره
 مننه.

وروسته د مسڪان خاوند روان سو زيد چي هغه سم ولیدئ نو
 وې پیژندی چي دا هغه سړی دی چي ده د هوټل مخته موټر دده
 د موټر سیکل سره ټکر کړئ وو چي زيد بي اخلاقو او بنه رویي
 ته حیران سوئ وو، کله چي هغه ووتئ مسڪان زيد ته کتل چي
 زيد چوکیدار ته زنگ ور ووهلئ ورته وپویل: دا سړی څوک وو
 چي دفتر ته راغلی وو؟

چوکیدار وویل: دا د مسڪان اغلي خاوند وو.

زيد تلفون بند کړ او څو شېبې حیران پاته وو بیا بي پلار ته
 زنگ ور ووهلئ ورته وپویل: بابا چيري بي؟

پلار بي وویل: در روان يم دفتر ته زويه ولي خيريت خو به بي؟
 زيد وویل: هو بابا خيريت دی يو څه مي پکار وي.

پلار بي وویل: سمدہ زويه دا يم در روان يم.

تر څو شېبو وروسته د زيد پلار رالی او د زيد سره بي ولیدل
 زيد ورته وویل: بابا په کمپنی کي لږ کار دی زه هلته ځم او دا
 يو څه لارښوونې دي ما کاپي کولو ته ورکړيدي يو څه کاپي
 سويدي لږ پاته دي چي ټول کاپي سول بیا بي مسڪان اغلي ته
 ورکه چي کمپنی ته بي راوري هلته به بي بنځينه کار يگرو ته
 ور وښيي.

پلار بي وویل: سمدہ زويه.

وروسته زید ووتئ مسکان هم چي کله د زید ورته شا سول نو پسي وپکتل او فکر يي کوی چي زید چيري ولاړئ پيره انديبنمنه سول بيا يي څه اسناد واخيستل او د زید د پلار دفتر ته ورغله ورته وپويل: صاحبه زید صاحب چيري ولاړئ دا يو څه اسناد وه بايد يو څو مشتريانو ته يي استولي وای.

د زید پلار وويل: هغه کمپنی ته ولاړئ لوري او دا پرينتر ته پراته کاغذونه يي غوښتي وه بايد چي تاسو يي ور وړئ هلته به بنځينه کاريگرو ته تشریح ورکړئ.

مسکان يو څه خوشحاله سوه چي بيا زید ته نږدي کيري او پر هغه څارنه کولای سي چي داسي نه څه وکړي نو وپويل: سمده صاحبه ولي نه.

مسکان هلته ورته انتظار سوه کله چي ټول کاغذونه کاپي سول نو مسکان واخيستل او د کمپنی پر خوا روانه سول هلته چي ورسيدل نو وپلیدل چي زید د کمپنی په اطاق کي دی، د مسکان زړه هوسا سو بيا دننه ورغله او تر سلام وروسته يي ورته وويل: صاحبه دا کاغذان صاحب ويل چي ده ته يي ورکړه.

زید وويل: هو ورسه د بنځينو په ځای کي ټولي کاريگري درته منتظر دي هغو ته يي تشریح کړه اسانه دي لږ تشریح ته ضرورت لري.

مسکان وويل: سمده.

وروسته مسکان د بنځينه کاريگرو ځای ته ورغله او هغو ته يي لارښوني شروع کړي تر څو دقيقو هلته وه وروسته چي معلومات خلاص سول نو مسکان ټولو ته اجازه ورکړه چي

نوري تلای سئ هغوی تولی ولاری، په کمپنی کی هیڅوک نسوه پاته د مسکان کاغذان په لاس کی وه د زید د اطاق خواته ور روانه سوه کله چي اطاق ته ورسیدل نو وپلیدل چي زید پر میز سر ایښی دی چاکو یی بغلته پروت دی او پر میز وینی بهیدلی دي، ددی حالت په لیدو د مسکان بدن ریرد و نیوی کاغذان یی د لاسه ولویدل او کرار کرار او په ریریدلی پښو د زید خواته ور روانه سوه کله چي هغه ته ور ورسیدل نو د زید سر یی په لاس کی و نیوی او په ریریدلی او وارخطا برغ یی وویل: زرزیده!

خو کله چي یی زید سره وښوروی او یقین یی وسو چي زید مړ سویدی نو پر ځنگنو سوه او چیغی یی کړی او په چیغو کی یی د زید نوم وایه، په دی وخت کی چوکیدار راوځغستل غوښتل یی چي اطاق ته راننوخی چي زید سر راپورته کړ او هغه ته یی په خدا اشاره وکړه چي بیرته ولار سه! چوکیدار بیرته ولاری زید بیا خپل سر پر میز کښیښوی او د مسکان ژړا ته یی غور و نیوی، مسکان تر څه ژړا وروسته چپ سول او بیا یی د ځان سره وویل: زیده! زما په سبب دا هر څه وسول که ما ستا غوښتنه منلی وای نو دا هر څه به نه کیدل نو زه هم نور ژوند نه غواړم.

مسکان پر میز پروت چاکو پورته کړ کله چي یی ځان په وهی نو زید یی لاس و نیوی، مسکان پیره حیرانه سول چي زید ژوندی دی، زید چي کله د مسکان لاس و نیوی نو تر څو شپبو وروسته په خدا سو او چاکو یی د مسکان د لاسه وایستی پر میز پرتو کیچپو یی گوته ولړل او خولی ته یی ویول او ویزبیشنل بیا یی مسکان ته وویل: ما خو درته ویلی وه چي زه به وگورم چي ته څنگه په ما ځان نه وینی دا دی زه په خپل پلان کی کامیابه سوم.

د مسکان تر سترگو اوبنکې روانې وې بیا یې زید پوري وهی او ورته وپویل: بي عقله په هغه مسخرو دا رکم مسخري څوک کوي دا که یوار زما زړه دریدلی وای؟

زید په موسکا وویل: نه دریدئ ځکه ما خدای ته دعا کړیده چې خدای ماته ستا څخه مخکې مرگ راکړي.

مسکان وویل: بس چپ یې که!

تر څو شپږو ژړا وروسته مسکان بې اختیاره د زید غیر ته ور ولویدل او لاسونه یې باندي راوگرځول تر ډیره یې ژړل خو وروسته یو دم آرامه او حیرانه سوه او بیا د زید څخه لیرې سوه وروسته د اطاق څخه په ځغاسته ووتل او ولاړل، زید په مسکان پسې نارې کړې خو مسکان ونه دریدل او کور ته ولاړل زید ډیر حیران وو چې مسکان ولي داسې وکړه خو بیا پوه سو او وریاد سوه چې مسکان د خاوند په سبب دده څخه ولاړه زید تر څو شپږو وروسته پریشانه پر چوکۍ کښینستې او د مسکان په فکر و کي سو، کله چې سبا ته زید دفتر ته راغلی نو مسکان ته په انتظار سو ټول کارکونکي راغله خو مسکان رانغله زید ډیر پریشانه وو تر ډیرو فکر و وروسته یې د عایشې د میز تلیفون ته زنگ ور ووهلی عایشې تلیفون اوکې کړ تر سلام وروسته زید وویل: عایشې ستا ملگري چیرې ده ولي نن نه ده راغلي؟

عایشې وویل: نه پوهیږم صاحبه.

زید وویل: تا تلیفون ندی ور سره کړئ؟

عایشې وویل: یا صاحبه.

زید وویل: ته یې ماته نمبر راکړه.

عائشي د مسکان نمبر ورته ووايه زيد زنگ ور ووهلي کله چي مسکان تلفون پورته کر نو وپليدل چي د زيد نمبر دی تر خو شپو فکر وروسته يي اوکي کر تر روغبر وروسته زيد وويل: مسکان دفتر ته ولي نه يي راغلي؟
مسکان وويل: نه پوهيرم.

زيد وويل: زما څخه خوابدي يي؟
مسکان وويل: يا هغسي خبره نه ده.
زيد وويل: نو څه خبره ده؟

مسکان وويل: زیده ته پوهيري چي زه واده سوې يم زه تاته مينه نسّم درکولای هلته تاته په نږدي اوسيدو نغوالم چي هم خان او هم تا خواشيني کړم چي سره ليري يو يو څه به مو خواشيني کمه يي.

زيد وويل: مسکان داسي مه وایه زه ستا څخه ليري ژوند نسّم کولای.

مسکان وويل: زیده زما خاوند زما سره ډيره مينه لري هغه ډير ساده دی زه د هغه د مينې او سادوالي څخه گټه نه پورته کوم که هغه خبر سي چي زه ستا سره مينه کوم باوري يم چي د هغه به ډيره غمه زړه ودريري زه د هغه سره چم نسّم کولای ما وبخښه زیده پر دي دنيا خو مي په نصيب نسي کيدای په اخيرت کي به د ربه يوازي تا غواړم.

زيد تر څو شپو فکر وروسته وويل: زه ستا د خاوند سره مخ سوی يم د هغه سادوالي او اخلاق راته معلوم سويدي داسي نه د هغه سره په چم کولو الله مور ته په قهر سي زه به هم دعا کوم

په دې دنيا کي خو مو نصيب سره ونسو چي الله مو په هغه دنيا کي ژر تر ژره سره يو خای کړي خو مسکان ته دې وظيفي ته راځه زه وعده درکوم چي زه به ستا سره د امکان تر حده نه مخ کيرم.

مسکان وويل: سمدہ درخم.

سبا ته زید د مسکان په تمه وو چي تر څو شپبو وروسته مسکان دفتر ته راغله ټولو ته يي سلام ووايه، زید د هغې په ليدو ډير خوشحاله او موسکي سو وروسته يي پرده بنده کړه تر څو مسکان دی ونه ويني او دی مسکان ونه ويني، مسکان د زید د دفتر خواته وکتل وپلیدل چي زید پرده بنده کړیده وروسته په خپل کار مصروفه سول، وختونه تيريدل زید به هره ورځ مسکان ته په تمه وو کله چي به هغه راغله بيا به يي د کلکين پرده بندول د زید د پرمختگ فيصدي کرار کرار راکښته کيدل ټوله ورځ به يي فکر په مسکان کي وو کار ته يي هيڅ زړه نه کيدی، يوه ورځ په دفتر کي غونډه جوړه وه د نورو کارکونکو ترڅنگ زید او مسکان هم ناست وه، د زید د پلار شريکانو ويل چي زموږ مشتريان يو وار بيا زموږ د توليداتو رانيول څه ناڅه کم کړيدي سبب يي تاسو څه بولي؟

ټولو کارکونکو خبرې وکړې خو زید څه نه وويل او سر يي کښته نيولی وو لاندي يي کتل په فکر وکي ډوب وو د زید د پلار يو شريک وويل: زیده تا په دې اړه څه نه وويل.

زید د پلار د شريک خبره نه واوریده او همغسې په فکر وکي ډوب وو بيا پلار ور ناره کړه: ززیده!

زید د پلار په لور اواز خبر سو بيا يي وويل: ها بابا.

پلار يي حيران سو بيا يي وويل: څه در سويدي زويه؟

زيد وويل: هيڅ نه بابا.

پلار يي وويل: سليم وايي چي زمور د توليداتو بازار يو وار بيا راکم سويدي په دي اړه ته څه وايي؟

د زيد فکر لا هم نه وو پر ځای مسکان پوهيدل چي د زيد فکر په دي کيدی او د کمپنی د توليداتو بازار چي کم سويدي هم يي سبب زيد دی مسکان پوهيدل چي زيد څه نسي ويلاي چي پلار يي ورته په قهر نسي نو ځکه يي وويل: وبخښه صاحبه زه ووايم؟

د زيد پلار وويل: هو مهرباني.

مسکان وويل: کله چي زمور توليدات مخته ولاړه نو مقابل طرف زمور پر ضد د خپلو توليداتو نرخونه راکم کړل تر څو خلک د دوی توليدات په ارزانه بيه رانيسي او مور تر پښو واچوي نو بايد مور هم د څه وخت لپاره د خپلو توليداتو نرخونه راکم کړو په داسي کولو سره به مقابل طرف تر ډيره وخت په تاوان کي وي يا به هم پخپل سر سره خپل توليدات بازار ته وړاندي کوي او وروسته به دوی د يو لوی تاوان سره مخ سي مجبوره دي چي خپل توليدات بيرته په لوړه بيه بازار ته وړاندي کړي په داسي کولو سره به يوار بيا زمور مشتريان زيات سي او د دوی د توليدات بازار به کم سي.

د زيد پلار وويل: افرين ډير ښه نظر دی همداسي به کړو.

بیا سلیم وویل: زیده! نن سبا تاسو هم خپل کار ته سمه پاملرنه نکوی هيله ده په خان کي مو تغیر راولی او خپل کار ته متوجي و اوسئ!

تر غونډې خلاصیدو وروسته ټولو کارکونکو غوښتل ووځي نو ټول ولاړ سول او ووتل د زید پلار چي کله وتی نو زید ته يي څه په غوسه وکتل، زید یوازي د غونډو په اطاق کي پاته سو نور ټول ووتل تر څو شپبو وروسته زید ډیر احساساتي سو یو دم يي میز ته لغتې کش کړې او چوکیانې يي سره وغورځولې، دباندې د میزو په ږغ مسکان عایشه او ټول ډیر حیران سول او د غونډو د اطاق خواته يي کتل خو چا جرأت نسوای کولای چي ورسې تر څو شپبو وروسته مسکان د اطاق خواته ورغله چي دروازه يي خلاصه کړل نو وپلیدل چي زید لاندې ناست دی شاوخوا يي د مات سوي گیلان هندارې پرته دي او د زید تر یو لاس وینې بهیري، مسکان ډیره حیرانه وه وروسته ورغله او د زید لاس يي په لاس کي ونيوئ غوښتل وینې سوئ ځای يي ور وتری خو زید لاس ځني کش کړ او بل طرف ته يي وکتل، مسکان بیا لاس ټینګ ځني ونيوئ او خپل د پورني څخه يي یو ټوټه څیرې کړل او د زید لاس يي ور وتری او په خوابدتیا ځني ووتل، زید د مسکان په پورني خپل ټرل سوي لاس ته وکتل تر سترگو يي اوبنکې وبهیدي د مسکان پورنی يي مچ(بنگل) کړ.

مسکان چي کله بیرته خپل ځای ته راغله نو ډیره پریشانه وه خپل لاسونه يي پر سر نیولي وه لاندې يي کتل چي عایشې يي پر اوږې لاس ور ونيوئ بغلته يي کښینستل ورته ویویل: مسکان بناغلی بیا پر څه شي دریدلی وو؟

مسڪان اوردہ ساه واخيستل بيا بي وويل: نه پوهيرم ڇه وڪم او
پايله به مو ڇه بي؟

عائشي وويل: مسڪان فڪر ڪوم بناغلي به بيا تير وخت ته ولاړ
سي.

مسڪان وويل: دي خو به ڇي ڇي ڇي ترڇنگ به بي زه هم ور
سره تللي يم.

سباته زيد دفتر ته نه راغلي بيده وو مسڪان ورته په تمه وه خو
زيد ورځي تر پايله نه راغلي مسڪان ڊيره پريشانه وه خو د سبا
په تمه سوه خو سباته هم زيد معلوم نسو دريمه ورځ هم معلوم
نسو، مسڪان ڇي ڪله په دريمه ورځ ڪور ته تله نو ٽپڪسي ته
وختل ڪله ڇي ٽپڪسي ڇه مخته ولاړه نو د مسڪان سترگي پر
زيد ولگيدي ڇي ڇه بل رڪم روان وو او په پارڪ ننوتئ، مسڪان
ٽپڪسيوان ته وويل: وروره موٽره ودروه!

ڪله ڇي موٽر ودريدي نو مسڪان ڪنٽه سول او پارڪ ته ور
ننوتل ڪله ڇي ڇه مخته ولاړه نو زيد بي وليدي ڇي پر يو چوڪي
ناست دي او زيات توخيري او د ڊيره توخي بي مخ سور سوي
وو، مسڪان د زيد خواته ورغله ڪله ڇي هغه ته ور ورسيدل پر
اوپره بي لاس ور ڪنڀينوي ورته وپويل: زيده!؟

زيد د توخي په حالت ڪي مسڪان ته وڪتل وروسته بي مخ ور
ڇخه واروي بيا مسڪان وويل: زيده! ته خو به ښه بي؟

زيد د توخي په حالت ڪي د هو په اشاره سر وښوروي ڇي سم
يم، بيا مسڪان ولاړه زيد ته بي اوبه راوري ڪله ڇي زيد وڅينلي
او ڇه سم سو مسڪان ورته وويل: ڇه در سويدي؟

زید په موسکا او د نشی په حالت کي وویل: هلته خو کسان ناست
 وه په سگریټو کي یی نشه راکړه.

مسکان په دې سره ډیره حیرانه سول بیا یی په حیرانتیا وویل:
 څه؟ تا نشه کړیده؟

زید وویل: هو.

مسکان په غوسه ولاړه سوه او د هغو خلکو پر طرف ورغلل
 کله چي هغو ته ور ورسیده نو هغوی په سگریټ څکولو
 مصروف وه مسکان هغو ته وویل: ای بی عقلانو کوڅه ډبو تاسو
 خو په دې نشو خپل دنیا او اخیرت خراب کړیدی نو د نورو دنیا
 او اخیرت ولي ور خرابوی؟

د نشیانو څخه یوه وویل: خو ده ویل چي سخت پریشانه او غمجن
 یم مور ورته وویل راسه دا سگریټی څکول دي غمونه لیري
 کوي چي وپڅکوي د دنیا تر ټوله خوشحاله انسان به سي.

مسکان بیا په غوسه وویل: چپ سه بي عقله!

نشیان ولاړ سول یوه یی د مسکان پر طرف ور روان سو په
 غوسه یی مسکان ته وویل: ستا خوله ډیره تیزه چلیري ستا
 خو....

هغه نشیې غوښتل مسکان په چپلاخه ووهي چي په دي وخت کي
 زید پر راوځستل او هغه یی پر مخ په سوک ووهی او هغه نور
 نشیان یی هم سره پوري وهل او وپغورځول هغو ټولو وځستل
 او ولاړل، مسکان هم غوښتل چي ولاړه سي خو زید تر لاس
 ونيول.

مسکان په غوسه وویل: زما لاسه ایله که!

زید وویل: مسکان هیله کوم.

مسکان بیرته د هغه طرف ته مخ واری او په ژړا یی ورته وویل: ولی می په داسی کرونو د ژونده دوبرخ را جوړوی د کله چي می ژوند ته راغلی یی ژوند می نا ارامه سویدی په هر لحظه کی ستا په یاد کی سوخل کیرم.

زید په ژړغونی اواز وویل: مسکان! زما په واک کی ندی څه وکم ته شاید ددی حالاتو سره مبارزه وکولای سی خو زه ورته مات یم دی حالاتو ته.

مسکان وویل: چي مبارزه ونکړو بله لار نلرو زیده! ځکه تقدیر همدی لاری ته درولی یو چي نه مخته تلای سو نه شاته زه خاوند ته په دوکی ورکولو تا نسیم تر لاسه کولای که می داسی وکړه نو الله به راته په قهر سی او ستا ددی مشکلاتو څخه د خلاصون یوه لاره دا ده چي زه نور ستا سره نه مخ کیرم.

زید وویل: یا مسکان داسی مکوه زه ستا مشکل درک کولای سم خو زما د سترگو مه پناه کیره خیر دی.

مسکان په ژړا وویل: زه ستا په خاطر وایم زیده زه خو حالات زغمم چي په هر حالت کی یم خو زما سره ستا فکر دی.

زید وویل: یا زما فکر مکوه خو زما څخه مه لیری کیره.

مسکان وویل: سمده په یوه شرط هغه دا چي ته به د پخوا پخیر کیری بیرته به خپلی وظیفی ته ځی او په خندا به ژوند کوی هغه که زه در سره یم یا نه خو ته به پریشانی نکوی.

زید وویل: سمده زما قبوله ده.

مسکان وویل: اوس ورسه حمام وکله او بیا کور ته ولاړ سه که
 دې پلار په دې حالت کې ولیدلې نو زړه به یې مات سي.
 زید وویل: سمده.

وروسته دواړو خدای په امانی سره واخیستی او ولاړل، مسکان
 تر څو شپبو وروسته بیرته زید ته وکتل او ورناره یې کړه:
 زیده!؟

زید مخ ورته راوړوی ویویل: ها.
 مسکان په موسکا ویویل: هیڅ نه.

زید روان سو او مسکان مخ واړوی پر مخ یې اوبنکې جاري
 سوې د ځان سره یې ویویل: که تقدیر بدلیدلای زیده ما به تر ټولو
 اول دا فیصله بدله کړې وای چې د بل یم او ته مې په نصیب
 سوی وای او ټول عمر مې داسې مینه درکړې وای چې هر غم
 او درد یې هیر سوی وای.

د سهار لمر خپلې وړانګې پر مخکې خپرې کړې مرغانو په خپلو
 خوږو سندرو سهارګاه ته بڼه راغلاست ووايه خلک د ژوند د
 تیر لپاره خپلو کارو پسې ووتل مسکان هم دفتر ته د تلو لپاره
 امدګې ونيول او د دفتر پر خوا روانه سول، کله چې دفتر ته
 ورسیدل نو لومړی د زید د اطاق پر خوا وکتل خو زید یې هلته
 ونه لیدئ، مسکان لویه ساه واخیستل او پریشانه پر خپل چوکۍ
 کبښینستل خو تر څو شپبو وروسته یې ولیدل چې زید راغلی دی
 او د کاریګرو سره په بل اطاق کې مصروف وو، مسکان د هغه
 په لیدو موسکۍ سوه وروسته یې په خپل کار شروع وکړه، تر

خو ورخو وروسته مسکان سهار غوښتل چي دفتر ته ولاړه سي
چي خاوند يي ور برغ کړه: مسکان؟

مسکان وويل: ها؟

خاوند يي وويل: زه ستاسو د دفتر خواته خم زما سره ولاړه سه
زه به دي تر هغه خايه ورسوم.

مسکان وويل: يا مننه ته تکليف مکوه.

خاوند يي وويل: يا خو زه اغسي هغي خواته خم.

مسکان وويل: سمده چي ستا خوبنه يي.

تر خو شيبو وروسته مسکان او خاوند يي پر موټرسيکل د دفتر
خواته روان سول، زيد د استراحت په اطاق کي وو چي مسکان
او خاوند يي دفتر ته راورسيدل، زيد سر پر سوپا ايښی وو چي
يو دم يي مسکان او خاوند ته ور پام سو، د هغو په ليدو يي سر د
سوپا څخه پورته کړ او د مسکان او خاوند پر طرف يي زير زير
کتل، د مسکان خاوند هغي ته په مينه او موسکا خدای په امانی
ووايه مسکان هم په مينه او موسکا خدای په امانی ځني واخيستی
او د دفتر پر خوا روانه سول، کله چي دفتر ته نږدي سول نو زيد
يي وليدی چي دي ته يي کتل، مسکان ډيره پریشانه سول او د
خان سره يي فکر وکړ چي زيد به څه فکر کړی وي، زيد ډير
پریشانه وو او ټوله ورځ د استراحت د اطاقه نه راووتی، کله چي
مازديگر او لمر مخ پر لويدو سو نو ټول کار کونکي د دفتر څخه
ووتل، مسکان هم د عايشي سره روانه سوه خو فکر يي په زيد
کي وو ورتلای ځکه نسوای چي کارکونکي ورباندي غلط فکر
ونکړي، کله چي ټول دباندې ووتل نو مسکان فکر وکړ چي

يواری به د زید احوال واخلم نو ځکه يي عايشي او نورو ملگرو ته وويل: تاسو درځي زما تليفون دننه پاته سویدی.

ټول ولاړل مسکان بيرته دفتر ته ورغله او د استراحت اطاق ته ور داخله سوه کله چي هلته ورغله نو وپلیدل چي زید ډير زيات سگریت څکولي دي او سترگي يي ډير سري سویدی د سوپا مخته گيلاسونه هم مات سویدی، ددي په لیدو مسکان ډيره حيرانه او پریشانه سول او زید ته سخته په غوسه سول، زید هم د هغي په لیدو حيران وو، تر څو شپبو ژړا وروسته مسکان په غوسه د اطاق څخه ووتل، زید هم په هغي پسي ور ووتی او تر څه تگ وروسته يي مسکان تر لاس ونيول تر څو وي دروي، خو مسکان ونه دریدل او په زور يي خپل لاس د زید څخه کشوی بيا يي په لوړه چغه او ژړا وويل: پریرده زما لاس!

زید د هغي لاس ايله کړ مسکان د دفتر څخه ووتل او ولاړل، زید پر گوندو سو او په ژړا يي پیل وکړ تر څو شپبو ژړا وروسته يو دم چپ سو او د کور پر طرف روان سو کله چي يي مابنام حمام وکړ او سترگي يي د اوبنکو څخه پاکي کړي بيا پلار ته ورغلی او تر څنگ يي کبنيستی وپويل: بابا زه غواړم نور ددي هیواده ولاړ سم.

پلار يي حيران سو بيا يي وويل: څه؟

زید وويل: بابا زما گزاره نوره دلته سخته سویده زه غواړم يو بل هیواد ته او ددي ځايه ليري ولاړ سم.

پلار يي وويل: څه خبره ده زويه خيریت دی؟

زيد وويل: هو بابا خيريت دى خو بس نور مي دلته حالت وار په وار پر خرابيدو دى ته چي ما هر هيواد ته استوي قبول مي دى زه به هلته خپل کار پرمخ وړم.

پلار يي وويل: زیده! ته خو به په حال کي يي زويه؟

زيد وويل: هو بابا په حال کي يم او په پوره هوښ مي دا فيصله کړيده هيله کوم بابا ما واستوه.

پلار يي وويل: زويه تا داسي څه وويل چي زه دي هک حيران کړم چي زه اوس څه ووايم.

زيد وويل: بابا ما د کاکا سره څو شپې مخکي خبره وکړه هغه ويل راسه که ستا خوښه وي زه به هلته ورسم په هغه هيواد کي به د کاکا سره کمک کوم.

پلار يي وويل: سمده چي خوښه دي يي زويه خو ته به هلته يوازي ژوند څنگه کوي؟

زيد وويل: د ځينو يادو سره به سخت وي خو بابا دلته ژوند ماته ډير سخت سويدي.

پلار يي وويل: زويه څه مشکل دى ماته ووايه چي په هر ډول يي زه ستا هغه مشکل او غوښتنه د رب په مرسته در حل کومه.

زيد وويل: بابا زما داسي غوښتنه ده چي په هيڅ ډول نه حل کيري او نه هم غواړم چي حل يي کړم پر دې دنيا به يي صرف د يادو سره ژوند کوم.

پلار يي وويل: بڼه بڼه پوه سوم چي د انجلي کيسه ده بڼه ووايه څوک ده هغه چي همدا اوس يي پلار ته زنگ ووهم او ستا خبره ور سره وکم چي په هر ډول يي راضي کوم به يي ستا لپاره؟

زید پلار ته د خان او د مسکان د مینې په اړه هر څه وویل خو د مسکان نوم یې ندی ورته ویلی بیا یې پلار اوږده ساه واخیستل او وپویل: رښتیا هم زویه دا ناممکینه ده بلکې غلط کار هم دی چې ته د هغې سره مینه کوي ځکه هغه یو واده کړل سوی بڼه ده دا بدبختي خو زموږ په ټولنه کې سته چې د لور یا خور څخه تر ډیره پوري د هغې د خوښې او ناخوښې پوښتنه نکوي چې څوک دي د ژوند د ملگري په جوړیدو خوښ دی هغه خبره هم نه یې دوی یې بیا د ژوند د تړون خبره پخه کړې وي چې کله د نکاح وخت سي نو د قبولیت ځکه هو وایي چې د پلار او ورور عزت، مقام او شملې او د مور پورنی یې بدنامه یا کښته نسي تر واده وروسته یې زړه مات یې ژوند یې تریخ یې خو خیر الله دي زموږ دا خراب کلتور ورک کړي.

بیا د زید پلار وویل: سمدې زویه چې ستا خوښه یې اغسي وکه.

زید د پلار څخه مننه وکړه او بیا د خپل اطاق پر طرف ولاړی، کله چې سهار سو تر حمام کولو وروسته زید خپل د کالو بسته تیارول.....

مسکان چې کله د روغتون څخه راغله نو حمام ته ولاړه ولمبیدل کله چې د حمام څخه راووتل وپلیدل چې خاوند یې پر سوپا باندي ناست دی تلویزیون گوري، مسکان د شاه له طرفه په خدا د خاوند پر اوږو لاسونه ور کښیښول او پر سر یې بڼگل کړ، خاوند یې هم پخپل لاس د هغې سر و نیوی او ځانته یې راکش کړه او پر تندي یې بڼگل کړه، مسکان وویل: زه ځم استراحت کوم کم څه ته خو به ضرورت نه یې چې درته تیار یې کړم؟

خاوند یې وویل: یا گراني مننه ورسه استراحت دي وکړه.

مسڪان وويل: سمدہ.

مسڪان د اطاق پر طرف روانه سول ڪله چي اطاق ته ننوتل نو په دروازه کي ودریدل خاوند ته يي وکتل تر سترگو يي اوبسکي رواني سوي او تر څو شپبو وروسته بيرته اطاق ته ننوتل، زيد د کورني سره تر ليدو څو شپبي وروسته په روغتون کي ساه ورکړل مړ سو، د هغه پر مړينه يي کورني زيات وژړل د زيد پلار په خپل لاس د زيد سترگي ور پتي کړي او پر مخ او تندي يي بنگل کړ، د مسڪان خاوند لا هم تلويزيون ته ناست وو چي تر څو شپبو وروسته پر تلويزيون د عاجل خبر خبر راغلي، د مسڪان خاوند هم څنگ ايله کړ کبسيستي چي دا عاجل خبر وويني چي څه خبره ده، ڪله چي خبر راغلي نو خبريال وويل: د بنار د مشهوره تجار سلطان زوي زيد نن سهار زهر خوړلي وه او اوس يي روغتون کي ساه ورکړل.

د مسڪان خاوند پير حيران سو او پوه سو چي دا هغه ځوان دی چي دی ور سره مخ سوي وو او مسڪان د دوي په کمپني کي کار هم کوي.

بيا خبريال وويل: د هغه کورني وايي چي د هغه د ځان وژني سبب معلوم ندي چي هغه ولي ځان وژنه وکړل.

د مسڪان خاوند تر دې خبر اوريدو وروسته تلويزيون بند کړ او غوښتل يي چي مسڪان هم ددې خبره خبره کړي، ڪله چي د هغې اطاق ته ور ننوتی نو وپلیدل چي مسڪان مخ د کلکين خواته کړیدی او په سوپا کي ناسته ده د دروازي خواته يي شا کړیده، خاوند يي وويل: مسڪان هغه ته چي په کمپني کي کار کوي د هغه کمپني د مشر زوي ځان وژنه کړیده پير ښه ځوان وو زه

ور سره مخ سوی وم نه پوهیرم چي ولي يي داسي وکره تا هغه
لیدلی وو مسکان؟

مسکان د خاوند پوښتني ته جواب نه ورکړ بيا يي خاوند ور
نږدي سو وپویل: مسکان؟

مسکان بيا ږغ ونکړ خو کله چي يي دريم وار ورناره کړه او
لاس يي د هغې پر اوره د هغې د خبرولو لپاره کښيښوی نو
مسکان پر يوه خوا راچپه سول او د لاسه يي د زهر و بوتل
ولويدی.

خاوند يي حيران سو کله چي د هغې مخته ورغلی او سره و يي
ښورول نو وپلیدل چي مسکان مړه سوېده.

پای

د ليکوال نور ناولونه او کتابونه

- عاشقي ناول
- نارنج کلا ناول
- تير يادونه ناول
- زمور نېمگري مينه ناول
- حيثيت ناول
- کندهار اتل ناول
- کوډې په اسلام کي
- بنځه په اسلام او غرب کي
- نفلي لمونځونه او فضليتونه يي

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English